

БОРБА

Орган на Окръжния комитет на БКП, Окръжния народен съвет
и Окръжния комитет на Отечествения фронт — В. Търново

Излиза три пъти седмично

Год. XX бр. 134-135, 1964-66

В. Търново, 6 ноември, петък, 1964 г.

Цена 4 стотинки

САМО ТРИ ДНИ преди големия празник — 47-годишнината на Великата октомврийска социалистическа революция — в Москва най-тържествено бе открит монументален паметник в чест на победите на съветските хора в овладяването на Космоса. Случайно ли бе това?

Не! Съвсем не е случайно избирането на този момент. Та нали тези величави победи на съветския гений са резултат, добеди на Великия октомври? От Октомврийското въстание до периода на разгърнатото комунистическо строителство, от шурма на Зимния дворец до шурма на Космоса, до покоряването на безбрежните простори на Вселената — такъв е пътят на трудещите се от Съветския съюз, ръководени от своята велика Комунистическа партия.

Преди четиридесет и седем години работническата класа, трудещите се в Русия строиха стария, прогнил обществен ред и поставиха първите камъни в основите на величествената сграда на комунизма. В големи трудности и с големи лишения те продължаваха гигантския строеж и продължиха път към социализма за всички народи в света. Сега по този път вървят много народи, върви и българският народ.

Повече от четири десетилетия изминаха, откакто Владимир Илич охарактеризира международното значение на Великия октомври, ролата на Съветския съюз за ускоряване хода на историческото развитие на обществото по пътя към комунизма:

„... Ние сме в правото си да се гордеем и ние се гордеем“, — писа Ленин, — че нам се падна щастие да ЗАПОЧНЕМ построяването на съветската държава, да ЗАПОЧНЕМ с това нова епоха на всемирната история, епоха на господството на НОВАТА класа, угнетявана във всички капиталистически страни и вървяща навсякъде към нов живот, към победа над буржоазията, към диктатура на пролетариата, към избяване на човечеството от игото на капитала, от империалистическите войни“.

Нима през тези четири десетилетия ходът на историята не потвърди силата на тези мъдри слова, тяхната правота? Как се измени светът за тези десетилетия! Повече от една трета от човечеството върви по пътя на социализма, озарено от светлината на идеите на Октомври, от идеите на марксизма-ленинизма, Рухна системата на колониализма. На мястото на колонията и зависимите страни възникнаха в Азия, Африка, Латинска Америка десетки млади независими държави.

ТОЗИ НОЕМВРИЙСКИ ДЕН жителите на Асеново ще помнят за дълго време. Една мечта на много поколения вече става реалност. Сега в центъра на селото, за радост и гордост на всички, се издига внушителна белокаменна сграда — новото читалище. Колко доброволен труд, средства вложиха хората за построяването на този дом! Затова е весело сега в душите им, затова днес, 5 ноември, е такъв хубав, народен празник.

За откриването на читалищния дом вчера в селото дойдоха скъпи гости — членът на Политбюро на Централния комитет на БКП и председател на Националния съвет на Отечествения фронт другарят Енчо Стайков, членът на Централния комитет и първи секретар на Окръжния комитет на БКП другарят Димитър Стойков, председателят на изпълкома на Окръжния народен съвет другарят Йордан Костов, секретарите на Окръжния комитет на Отечествения фронт Георги Михайлов и Марин Митрев и други.

Председателят на Общинския народен съвет Белчо Стайков

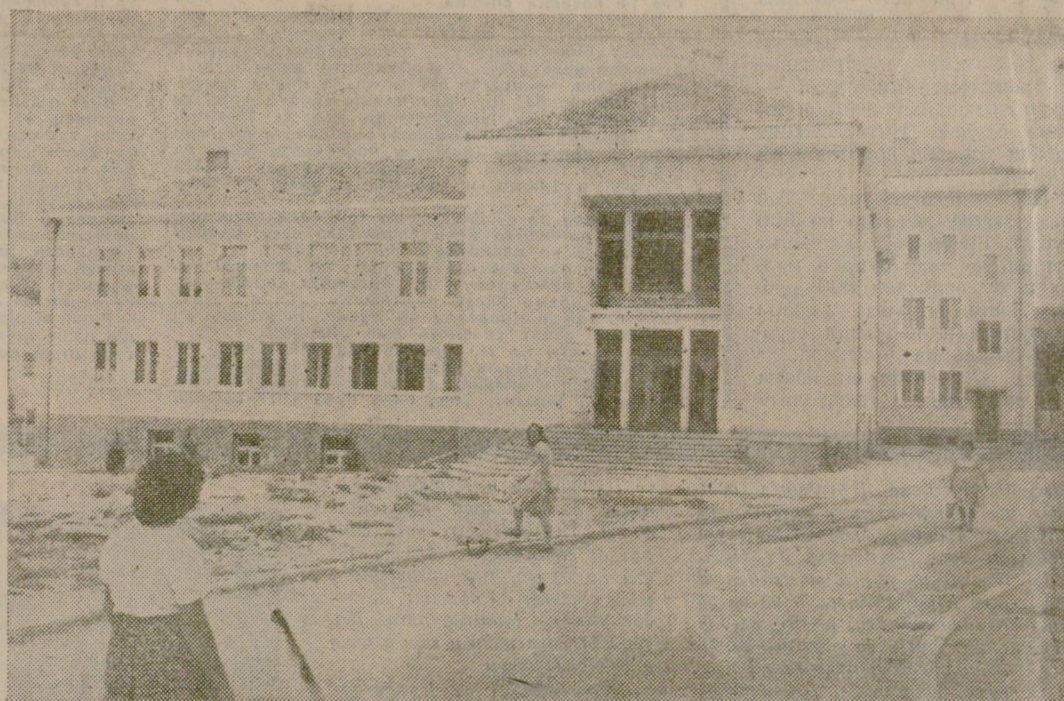
откри тържествено и даде думата на Атанас Йорданов — председател на читалището. Докладчикът подчерта за многостранната дейност на читалището, чиято 60-годишнина се чувствава сега, за прогресивната просветителска роля, която то е играло в най-мрачните години на кървавия фашизъм. Тук са израснали, възпитали са се много прекрасни синове и дъщери на нашия народ. Около 50 младежи и девойки от Асеново подпомагат съпротивителното движение, 12 са осъдени и изпратени в затворите, а Кина Василева Петкова пое пътя на неравната борба и загина като партизанка през лятото на 1944 година.

Посрещнат с дълго нестихващи аплодисменти другарят Енчо Стайков особено изтъкна, че народноползвателна дейност на нашите читалища е свързана с интересите на народа. Ние, — каза той, — не можем да си представим нашите селища без читалищата. По-нататък в речта си другарят Стайков се спира на големия размах на народното образование и културата в нашата страна.

Особено наблегна той на икономическите успехи, постигнати за двадесет години свободен живот, за трудностите, които все още се срещат по нашия път напред.

Нека, — завърши другарят Стайков, — този прекрасен дом

П. КАИШАНОВ

Новият читалищен дом в Асеново.

НЕЗАБРАВИМ ДЕН

да бъде използван за задоволяване културните потребности на населението.

Другарят Стайков обяви, че Върховният читалищен съюз дарява парична сума на образцовото читалище в Асеново. Приветствие и подаръци от името на Окръжния народен съвет, Окръжния комитет на Отечествения фронт и Окръжния читалищен съвет поднесе и другарят Марин Митрев.

Секретарят на Общинския народен съвет Иван Георгиев обяви наградите, които се дават на проявили се строители, и кооператори.

Бе изпратена телеграма до Централния комитет на БКП.

В телеграма другарят Тодор Живков пожелава на трудещите се от Асеново в новия читалищен дом да се развива и започне многостранна културно-просветна дейност.

Другарят Енчо Стайков преряза трикопърната лента и обяви новия читалищен дом за открит.

Само за няколко мига се изпълни кокетният салон. Богата програма изнесе народният ансамбъл при читалището.

Хубавият празник завърши с народна трапеза, с вити хора.

В авангарда на революционната борба на народите вървят изпитани и закалени в класови битки, в огъня на национално-освободителното движение, марксистко-ленински комунистически и работнически партии.

Преди четиридесет и седем години над света изгря най-светлата зора, която разбули мрака на робството и мракобесията, която с ярката си светлина огрее пътя към човешкото щастие, към комунизма. Създадена от Владимир Илич Ленин Комунистическа партия на Съветския съюз на XXII си конгрес, в своята историческа Програма, подчерта:

„Комунизмът изпълнява историческа мисия за избяване на всички хора от социално неравенство, от всички форми на угнетяване и експлоатация, от ужасите на войната и угнетяването на земята МИР, ТРУД, СВОБОДА, РАВЕНСТВО, БРАТСТВО И ЩАСТИЕ за всички народи“.

И не е ли вярно, че човечеството крачи напред все по-ярко осветявано от резултатите на тази историческа мисия на комунизма?

Нашият народ, прозрял под ръководството на своята героична Българска комунистическа партия тази величавата историческа мисия на комунизма още в годините на Великата октомврийска социалистическа революция, поведе борба на живот и на смърт срещу капитализма и фашизма. И тази борба се увенча с всенародна победа на 9 септември 1944 година. За двадесет години свободен живот той усети благотворните резултати от историческата мисия на комунизма. Преобразената ни с огромната безкористна помощ на Съветския съюз Родина блисти все по-ярко под лъчите на Октомврийската зора.

И затова трудещите се в нашата страна посрещат 7 ноември, като свой много голям празник. Те го ознаменуват с нови трудови дела, с разнообразни масови политически прояви, с величествени всенародни манифестации.

И утре, когато манифестиращите празнични колонии преминават пред трибуните, ще се понесат радостни възгласи, звучни песни, ще се залюлеят кръшни народни хора за прослава на делото на Великия октомври, за прослава на Съветския съюз и КПСС, на социалистическа България и БКП. И това ще бъде израз на готовност за борба в изпълнение на историческата мисия на комунизма, така ясно очертана в програмата на КПСС.

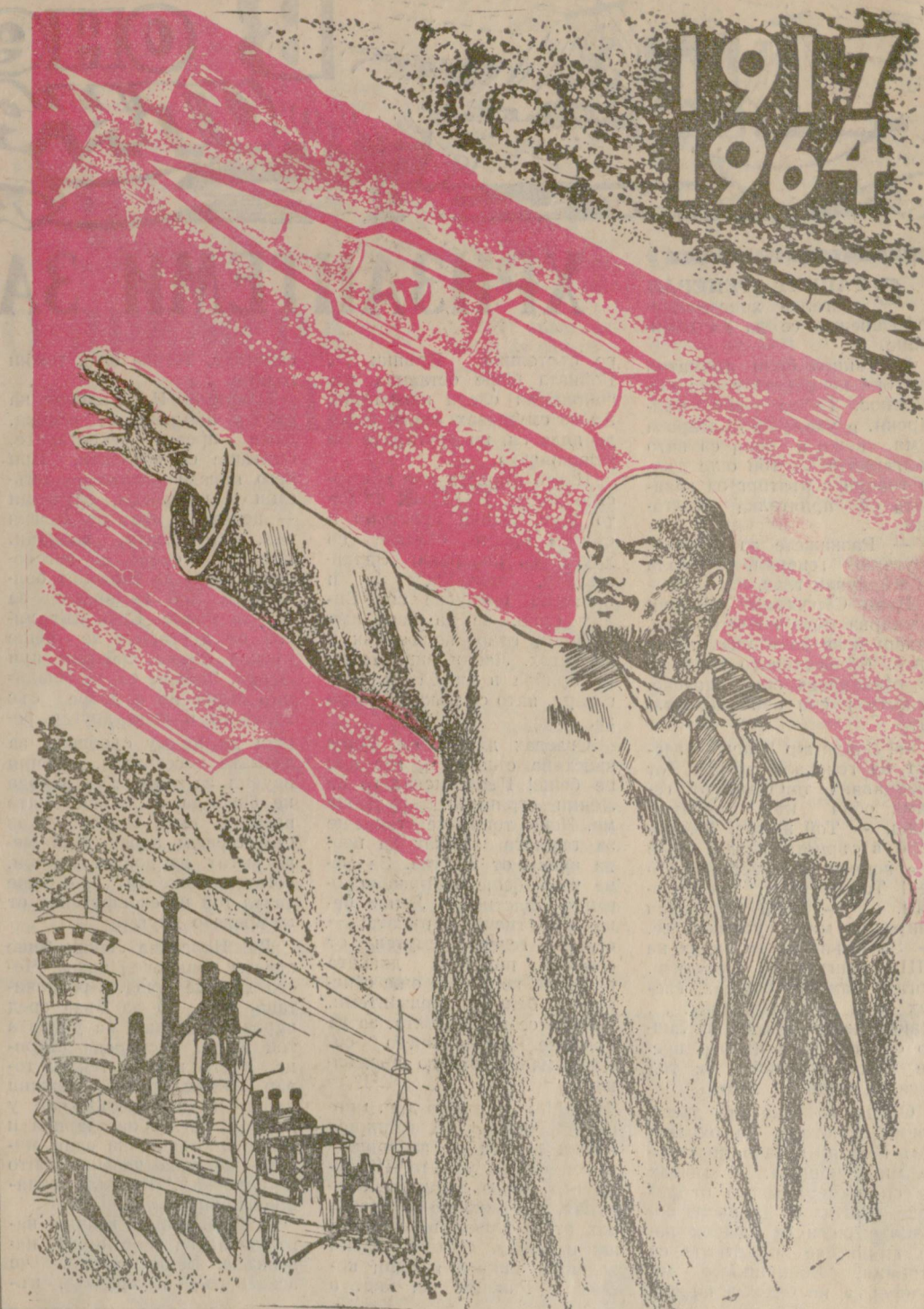

Рис. П. Борсуков

СНОЩНОТО ТЪРЖЕСТВЕНО СЪБРАНИЕ

Големият и най-светъл празник за съветската страна и за цялото прогресивно човечество — 47-та годишнина от победата на Великата октомврийска социалистическа революция събра на тържествено събрание многобройното гражданство на Велико Търново. Служители, работници, ученици изпълниха салона на Дома на Народната армия и с буря от ръкопляскания посрещнаха скъпия гост на града, пристигнал по покана на Градския народен съвет, Градския комитет на Отечествения фронт

Радостни вести

До края на октомври колективът на ДСП „Мелнопреработвател“ в Полски Тръмбеш преизпълни годишния си план. Той осигури на народното стопанство продукция за 245 000 лева над плана.

В чест на 47-годишнината на Великата октомврийска социалистическа революция кооператорите и кооператорите от община ТПК „Колетив“ — гр. Полски Тръмбеш изпълниха плана за общинската промишлена продукция за десетмесечното 107.43 на сто.

На 7 ноември редните на първенците на колектива на ДАП — илон Велико Търново ще бъдат увеличени с още трима носители на аления паспорт на трудовата слава. Това са шофьорите Йордан Христов, Георги Ламбев и Христо Димитров. Втората танкова бригада с бригадир Христо Цонев е удостоена със званието „Бригада за комунистически труд“, а нейните членове — Христо Цонев и Петко Данев са ударници на комунистическия труд. Пътническата автостанция във В. Търново е удостоена със званието „Първенец по културното обслужване“.

Трудовата надпревара и ентусиазмът донесоха нова победа на колектива при „Месокомбината“ в Елена. Годишният план по обща промишлена продукция е вече преизпълнен с 1900 лева.

В чест на Великия октомври изпълни 11-месечния си план колективът при Горското стопанство в Елена.

Алексей Андреевич Луканов — един от първите съветски воени, влезли през септември 1944 година във Велико Търново. В деловия президиум край скъпия гост заемат места членът на ЦК на БКП и първи секретар на Окръжния комитет Димитър Стойков, секретарите на Окръжния комитет на БКП Димитър Стоянов и Димитър Туджаров, председател на Окръжното ръководство на БЗНС Петко Кожухаров и др. ръководители на окръга и града.

За победното дело на Великия октомври говори председателят на Окръжния комитет на Отечествения фронт Тодор Попов. Той проследя развитието на първата в света социалистическа държава в този кратък исторически период по-малък от половин век. Изтъкна неоспоримо доказаните предимства на социалистическата система пред капиталистическата. Без победно развитото знаме на Октомври не би шествувала и свободата в нашата Родина. Без миролюбивата политика, подета от съветската

държава още от първия ден на рождението и не би било възможно запазването на мира и сега.

С изключително топли и сърдечни слова се обърна към присъстващите съветският гост — гражданинът на града, в който първо победно проехтах залпите на революцията, гражданът на Ленинград Алексей Луканов.

По поръчение на председателя на изпълкома на Градския народен съвет на депутатите на трудещите се в Ленинград той връчи на председателя на изпълкома на Градския народен съвет във Велико Търново емблемата и албум на Ленинград.

Събранието единодушно изпрати приветствена телеграма до ЦК на КПСС. Изнесен бе богат концерт.

Тържествени събрания, посветени на Великия октомври, се състояха и в Горна Оряховица, и на други места в окръга.

ПЪРВИЯТ

ПЪРВИЯТ воин от Червената армия влезъл във Велико Търново през утрото на 11 септември 1944 година е бил майор Алексей Андреевич Луканов, заедно с групата, в която са били и капитаните от Червената армия М. Стояновски и Г. Гаура. Посрещати от многолюдното множество, задръстало улиците към площад „Велчова заграда“, начело с първите ръководители на града след народната победа, съветските воени се оказали в обятията на ликования народ. Работниците и гражданите очаквали да чуят първите думи от братята освободители. Срещата се превърнала в митинг. След българските оратори говорил и майор

Алексей Луканов. Неговите думи били погнати от ермогласно „Ура“. След обед съветският офицер приел парад на партизаните от Великотърновската чета.

Тези спомени на др. Алексей Луканов бяха публикувани във в. „Борба“ на 11 септември тази година.

Вчера, двадесет години след този паметен ден на същия площад се състоя мила незабравима среща. Жителите на старинния град за втори път разтвориха обятията си, за да посрещнат запасния подполковник от Съветската армия Алек-

сей Андреевич Луканов, който беше поканен от Градския общински народен съвет и Градския комитет на Отечествения фронт да гостува на града след като бяха отпечатани спомените му във в. „Борба“.

Първи посрещнаха скъпия за града гост бившата партизанка Роза Камбурова, ръководители на града, антифашисти, пионери, граждани. Развълнуван Алексей Андреевич изрази голямата си радост от възможността втори път да се срещне с великотърновци.

Здр. Отчев

Резултати на друнббата

В СЕКИ ДЕН в долината край Янтра се вършат славни дела, които прославят друнббата ни с великата съветска страна.

И как да не са радостни и горди железничарите от гара Горна Оряховица — разпределителна, особено по-старите по години и служба, като гледат и сами участвуват в новите начини на работа! Тук се работи съвсем не като на другите гари, където се чува писъкът на локомотива и свирите на маневристите. Тук това е съвсем изключително, защото го заменя цяла модерна система от съоръжения, които без писък и свирки вършат безукорно точно започваните от човека работи. Тук човекът само трябва бързо да мисли, защото машините ще го изпреварят. И ето по радиото се предава командата на дежурния диспечер Петко Енев: „Да се разкомпозира идващия към гърбицата автоматична централа товарен влак и всеки вагон да отиде в състава на направлението, където е изпратен!“. Неговата заповед се слуша по радиото в кабината на локомотива, който „бука“ композицията, слушащ операторите и маневристите. В миг първият вагон се засилва по надолното на „гърбицата“ и се отправя за своята линия. Така вагон след вагон идващият от Балкана влак без разкомпозиран само за няколко минути. Местото му заема друга композиция, след нея трета, четвърта. Колко бързо става това тук!

Но да надникнем в работата на хората, хората, които гласове се чуват из цялата голяма гара. Елат като когато си говорят на събиране, сякаш се виждат, а в същност са далеч един от друг.

В горния етаж на високата кула е разположена командната зала на операторите. Те са в същност обединителните звена на много вериги събрани тук. Те приличат на капитани от фантастичните разкази, способни на чудеса. Но чудеса в тяхната работа няма. Просто наблюдават реда на вагоните, когато се засилват по гърбицата, натискат бутона на въздушните челности, а след това клавиша на съответната линия, в която трябва да отиде вагонът.

И напрежение, и романтика, и красота има в техния труд. Само двама души командуват сложното съоръжение, като заместват труда на десетки железничари. Още от пръв поглед си личи, че двамата оператори Станчо Иванов и Тодор Копаранов, които бяха на смяна, са свикнали на напрежението, което цари тук.

— Поиякога при нас става „горещо“, въпреки че сме високо, — споделят операторите. — А такива случаи има всеки ден, когато има много влакове, особено сега, през усилените превози. Ако мимолетно отклоним вниманието си, ще станеш причина да се загуби час. И не само трудът на операторите е ценен тук, защото всички заедно изпълняват една задача; колкото се може по-бързо да се обработват дългите влакови композиции и се изпращат в различните направления. Всички — и описвателите на вагоните на току-що пристигнали влак, които вървят и съобщават по малкия радиопредавател „Чайка“ (също съветски) номера на вагона, товаря, който съдържа, и гарата, за която е изпратен, и хората, които бдят над изправността на съоръжението, и машините в компресионната станция, и всички — целият колектив.

Тук, в тази надпревара, челности и първените винаги дават пример на бърза, точна и безаварийна работа. Първенец е полата смяна на Димитър Трифонов, който воюва за званieto „Смяна за комунистически труд“. А смяната на Ганчо Саров в чест на Месеца на българо-съветската дружба обеща всеки ден изпълнява обещанието си като надминава цифрата 150. Първенци са комунистът Христо Попов, Стефан Дечев, Иван Пенков, Нордан Енев и други.

Хората от разпределителна гара са за пример на всички железничари, защото те особено ценят резултатите от друнбата ни със Съветския съюз, съветската помощ, която и на тях така много помага.

Николай БОЖКОВ
от Обществена редакция на в. „Борба“ в Г. Оряховица

НАВЪСЕНА УТРИН.

Студено е дори. Така е есен. Тя е пообрудила вече листата на фиданките не само тук в стопанския двор на Дичини. Една млада каруцарка краля дърпа юздите, може би, се страхува да седне на студената дъска, закрена на ритлите. С буботене потеглят машини — една на сента, друга на кукурузобер, трета, четвърта — всяка със своя задача. Група жени са насядали край купчините с царевича и бялът.

— Поокъсяхме. И цвекло има да видим, и царевича да берем, а житата вече трябва да се поникнали, — разправя ми един има-няма 60-годишен дичинчанин, с когото сме на раздумка. — Така знам аз, — отсича той и като да не злепостави ни стопанството, ни стопаните, веднага добавя: — Ама се и народи. Царевича за една хубост стана. С машините шегя не бива. От година на година все по-нотенят. Бързо става и по-добре се уработва. Та казахте, че търсите Ленков и Григоров? Григоров ей го там дето пали „Беларуса“. Побързайте да не го изгърбете, че стига ли се после?

Иван Григоров е „космонавт“ № 2 на Дичинския участък от Ресенския кооператив, както не без обич ми го представи друг кооператор. „Космонавт“ № 1 бил Димитър Ленков. Нито с единия, нито с другия се бях

срещал и любопитно ми беше да чуя, да разбера какво мислят и другите за тях. Знаех само това, че в началото на тази година двамата са поели по стълбите на златния съветски механизатор В. Первицки да обработват по 500 декара царевича и по 200 декара слънчоглед без ръчен труд и че Ленков щял да излезе на първо място в кооператива.

Изглежда на крак се поговорим, за да не задържам механизатора за работа. Той и без това е кратък. Като че не е извършил нещо особено.

— Добре се подготвихме за сента. Засяхме както ние си знаем. Обработихме. А... другото сега ще се види. Още не сме теглили калема. Казват пилците се броят на есен. Та и нашата работа е така.

Толкова. Та по мед и масло ли е вървяло всичко? Не е ли имало тревоги, не са ли срещани никакви трудности? Питам се мислено за момент. В малкия промеждутък на размисли, навеждащ участъка Аспарух Шенев, който е дошъл при нас, ме изпреваря с готов отговор: — Седнал един край морето и започнал да го кваси с лъжица кисело мляко. „Казво правих?“ — запитал го друг. „Не виждаш ли?

Квася го“. „Ами ще можем ли?“. „Е, аз да го подквася, пък каквото излезе“. Та и нашата работа беше такава като започнахме. Но добре подквасихме. Сега прибраме по над 1100 килограма с кочаните. По 200 килограма ни пуна и слънчогледът. Не е най-много, но не е и малко. Двамата, Ленков и Григоров, ни отмениха тази година доста. Не е стъпвал

други. Когато отидохме в Обединение при ученика на В. Первицки Тодор Колев, казахме си: „Как да не можем и ние така?“ — завършва Ив. Григоров.

С комуниста-механизатор Димитър Ленков се срещнахме на блока в „Калиманика“, където беше на сента. Той спря „Владимирца“ и седнахме край канала. Пак за малко. И неговото време трябва да се скъпи.

Той също започна от най-важното — сента. — Убедихме се, че сента решава всичко. М а ш и н а т а може да се нагласи да пука по толкова зърна, колкото ние желаем. Това можеме и лани да направим, но да си признаем и ръководителите ни все ги беше страх да не оредим посевите. Тая година ни дадох зелена улица. Разбира се, и ние наредихме всичко, изпробвахме. Семената падаха все на 30-35 см. Стръгче не е бутано с ръка за прореждане. Рано напролет извършихме брануване. Три дена след сента пак бранувах, а като поникнаха растенията оковах с ротационни мотики. При първото редовно окопаване с култиватор извърших и наторяване с по 12 кг амониачна селитра на декара. След това — второ окопаване. Третото — не

повърших, защото завалиха дъждове, а после царевича избуя. Площите бяха чисти и дадох чудесна царевича. . .

Механизаторът млъкна. Може би, това беше миг на премисляне, на връщане към оня дин, пълни с трепет и очакване. Малко ли е да дадем дума? Машината ли бяха и оня, които подхвърляха на мига. Нали трябва и на тях да се даде достоен отговор. Той пак заговори. Споделя, че за Первицки знае, че сам си подготвял площите, сам извършвал и прибирането, но тук все още машините са кът за пълна работа, затова все още ги орчат.

— Но ще стигнем и до там. Важното е, че превалихме банра. Надолу по-леко се върви.

Стопанството, най-добрият в Ресенския кооператив, става. Толкова може да се сподели за една цигара време. А безсметните нощи, когато никне царевича и слънчогледът, ранните утрини и късните вечери! . . .

Те са нещо обикновено за хората, които живеят в тръпките непременно да успеят. Догодина по стълбите на Первицки оттук ще тръгнат и други, за да става все по-лек трудът на кооператорите, а полето да дава все повече и повече.

Това също са плодове на животворната българо-съветска дружба.

И. Л. МОНОВ

ПО ПРИМЕРА НА В. ПЕРВИЦКИ

човешки крак в блоковете ни. Само на една страна пунахме кооператори за бране на ръка — няма време. Закъсяваме с освобождаването на площите за сента, а имаме само един кукурузокомбайн. Догодина живот и здраве, ще запретнем ръкавите си по-високо и по-широка крачка смятаме да направим. Вече си имаме и наш, дичински опит.

— Ние и миналата година се заехме да отгледаме царевича без влагане на ръчен труд. Не успяхме. Сента бате не излезе по мярката. Получи се по-голяма гъстота и това наложи значително. Паднаха и добивите. Не можем да отречем и това, че не познавахме опита на Первицки, не бяхме видели и

НА ХУБАВИЯ ПРАЗНИК — ХУБАВИ ДАРОВЕ

В дните „ед празника на Великата октомврийска социалистическа революция кооператорите от участък с. Бутново на Върбовския кооператив се радват на хубави плодове от своя труд. Добре поробиха те цяла пролет и през лятото. Затова сега, когато виждат добрите резултати, гордостта им расте, влиява нови сили за още по-хубави добиви в селскостопанското производство.

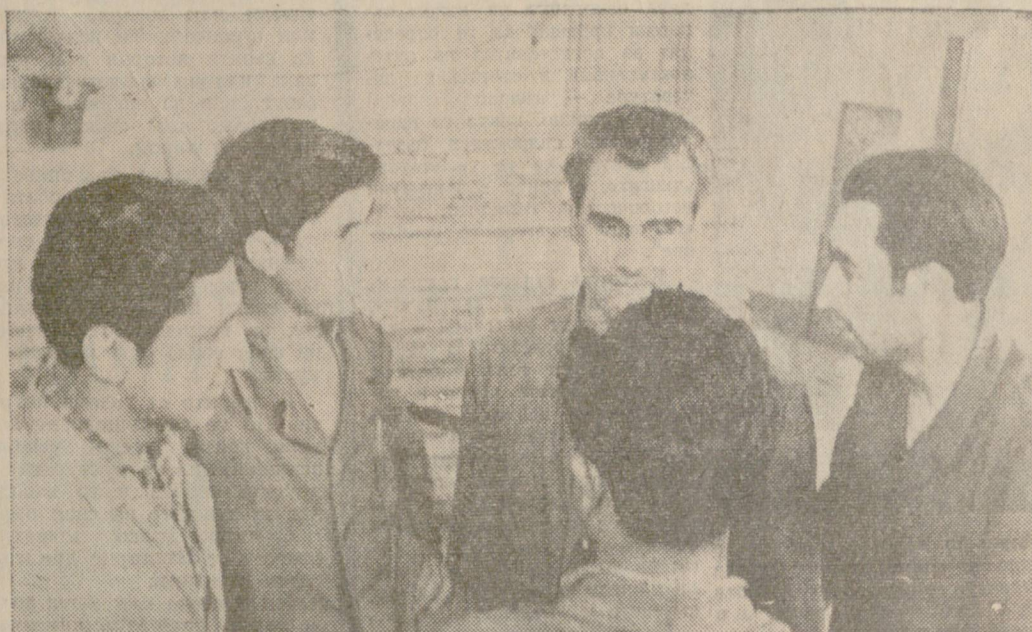
Ден спокоен нямаха добрите стопани. Искаха всичко навреме и качествено да изработят. Царевичата избуя — с кон да влеч

зеш в нея няма да се видиш. Сортът „Канас“ даде по 600 килограма среден добив, а от отделни блокове и далеч повече. Звено на Мара Николова от 14 декара получи по 1000 килограма, а звено на Мари Цонева — 1260 килограма царевича от декара. Това са добри плодове на едногодишния труд на усърдното и прилежанието. Те говорят, че хората здраво се привързали към кооперативното, обикнаха го като свое и с голяма любов извършват обработките. Такъв труд не може да не се отплати.

И с други хубави резултати посрещат празника Бутновски — с високи добиви от ценното. Те имат дългогодишна обич към тази култура и неведнъж са нареждали между първите в окръга. Ето, звено на Йо за Богданова прибра по 7 тона цвекло от декара. Далеч над плана получи и бригадата за комплексна механизация. По 6 тона е добивът от блока в местността „Долно Бутново“, отгледан от пета полеводна бригада.

Тия свои резултати бутновчани посвещават на големия празник, на Великия октомври, който преди 47 години прогласи нова ера в историята на човечеството и озари и нашата Родина.

Милка Норданова

В дните пред четридесет и седмата годишнина от Октомврийската революция бригадата с ръководител Илия Неделчев от ДИП „Победа“ — Велико Търново редовно изпълнява производствения план. Осемдесет на сто от произведената продукция за износ е за СССР.

През Одеса и Москва

ПЪТЯТ на младия специалист Петър Димитров Цонев през един обикновен и топъл августовски ден на 1963 година го доведе в „А“ конструкторския отдел на Завода за малки радиоприемници

Велико Търново.

Той беше отговорен конструктор на радиоприемника „Велико Търново“. Трепетите и възнемианията от неудачите по време на пробните изпитания, строгата преценка на опитните специалисти и на многобройните клиенти от страната, останаха като спомен. То обогати краткия житейски път на младия радиоинженер, отвори му вратите за нови творчески сполуки. Последва участие в частната разработка на радиоприемника „Романс“, работа над джобния транзисторен приемник „Ехо“. . . Така ден след ден се отминават и годините за младия комунист и специалист инженер Петър Цонев. Пътят му през идващите ще бъде полет и по-спорен. И само продължаващата кореспонденция със съветските му колеги, добрият спомен за професор Катаев, доцент Владимир Самойлов и др. го връщат към далечните пътища, които е изминал през Горловка, Одеса и Москва.

След училището в родното си село Малък Чифлик и Велико Търново Петър е строителен работник в града на младостта — Димитровград. Заедно със стотиците арматуристи взема участие в изпитването на сполните и стоманени тантели по арматурните работи на Химическия комбинат. После бригадирството и работата на язовир „Ал. Стамболийски“. . . Но тук и в пограничния пехотен полк, той не се разделя от една отдавнашната своя лелеяна мечта — обща му към радиотехниката. С нея живее постоянно. Затова записва и завършва държавния институт на съобщенията в София с отличие през 1956 година. Постъпва на работа в Поенската техническа палата — Велико Търново.

Но и тук не чувства, че е постигнал целта си в живота. Влечението му към слабите токове, към радиотехниката и телевиденията все по-важно го завладяват. Въпреки това, когато Окръжният комитет на Комсомола отправя апел за набиране на бригадири за Съветския съюз, той се включва между първите. Три години младият комунист работи сред миньорите като миньор. През това време, кандидатства и за участие е приет като студент.

започник в Одесния електро-технически институт на съобщенията. Но срокът на бригадата изтича и той се прехвърля като редовен студент в Московския електротехнически институт на съобщенията. С диплома, в която е отбелязана специалността — инженер по радиосъобщенията и украинката Надежда, която му е станала другарка за цял живот, се завръща в България, в родното Велико Търново.

Дали пътят, който измина през Димитровград, Горловка, Одеса и Москва завършва до тук? Не. Защото истинският му, творческият му път на специалист започна оттам. В Съветската страна. Там намери отговор на много въпроси, които е години наред са го възбуждали. Видя как човешките мечти, с упорит труд се превръщат в действителност, по-примамлива и от най-хубавата мечта. Резервът от знания и опит няма да се изчерпят, защото дружба продължава и се увеличава.

И днес, в дните на Месеца на българо-съветската дружба, когато инженер Петър Цонев погледне към вечно шумящата Янтра, и в минутите на отидан след напрегатна творчески труд, с наслада и топлината братска благодарност си припомня изминатия през Одеса, Москва път. . .

М. МАНОЛОВ

Съветските почини помагат

За подобряване на работата и за разноразнообразие на всекидневното колективна на селските цеха в ДЗЗ — Горна Оряховица непрекъснато черпят опит от съветските трудови колективи.

В завода има 78 бригади, включени в движението за комунистически труд, от които 31 извоюваха високото звание „Бригада за комунистически труд“. А в борбата за званieto „Ударник на комунистическия труд“ от 1392 участника 332 вече го спечелиха. Движението за комунистически труд, при което се обогатява опит на съветските трудови колективи, донесе тук задружността, другарската взаимопомощ, чистите и привлекателни работни помещения, изключително и предизвикателно на производствените задачи.

Друг съветски почин, който се посрещна и възприе с интерес, бе на съветския миньор Калинин — (за контрол и взаимопомощ в борбата против нарушението на техническата безопасност). След като работниците творчески го пренесоха в производствената си работа, започнаха да намаляват многократно.

Почти няма в завода занемарено работно място, защото всяка бригада за комунистически труд работи по почин на Ворошино, което значи „борба за образцово място“.

А в заводската ТЕЦ намери най-голямо гостоприемство починът на Аксеев, който се състои в това, че всеки производственник идва най-малко 15-20 минути преди работното време, оглежда поверително му машини и съоръжения и

сутринта преди работно време докладва за тяхното състояние. Ако има неизправност, първата смяна заедно с новодошлата работна за изпитаното отстраняване. Сега съоръженията са винаги в изправност, защото стремежът на всички е да предават смяната такава, каквато искат да я приемат.

Сега в завода работат три школи за комунистически труд и пет за масово-политическа просвета по съветски образци. И за в бъдеще колективът на завода ще продължава да черпи от богатия съветски опит, защото той му облекчава много работата и му носи нови трудови успехи.

СТ. ГРАДИНАРОВА
от Обществена редакция на в. „Борба“ в Горна Оряховица

пред него огън.

Автобусите летят, летят. Крайната цел е Аркадий — най-хубавата курортна зона на Одеса. Екскурзоводките продължават своя разказ, сочат ту еляво, ту вдясно.

— Погледнете насам! — ни казва Ирина Владимировна. — Преминваме край Одеската киношопия за художествени филми. Тя беше разрушена напълно и сега възстановена. В нея преди войната е започнал своята творческа дейност видният съветски кинорежисьор Александър Довженко. През последните години тук съветските кинорежисьори са създали такива хубави кинопроизведения, като художествените филми „Моята дъщеря“, „Повест за първата любов“,

„Жаждата“, „Никога“, „Изповед“ и много други.

И още незавършила разказ за си за киностудията Ирина Владимировна ни приканва към друг обект — световно известния институт по очни болести „В. Филатов“.

Институт „В. Филатов“! От всички краища на Съветския съюз, от Индия и Чехословакия, от Япония и Обединената арабска република, от Виетнам, Полша, Румъния, от Англия и Бразилия, от Италия и Северноамериканските съединени щати, от много още други страни тук идват хора — едни да възстановят изгубеното зрение, други, предимно лекари, да почерпят опит. Само за последните няколко години в Института са направени повече от 40 000 очни операции, 5000 от които за присаждане на роговици.

А ето и Аркадий с неговите слянчеве дворици — санаториумите „Росия“, „Молдова“, „Приморье“ и други, от морето и неговите плажове.

Още по-чуден вид на край-

морската част на града ще придадат хълмистите „Жевахови възвишения“, където на площ от 400 хк се издигат високи 12—15 етажни здания за над 100 000 души. Това ще бъде един от най-благосъстроените райони на Одеса.

И не само жилищното строителство е във възход. През последните няколко години в Одеса са построени мощен телецентър, аерогаза, централен универсален магазин и пететажен детски магазин, много нови почини домове, кинотеатри, училища. Построени са много нови заводи и фабрики, преустроени, разширени и модернизиран са старите.

Одеса расте и хубавее.

Ст. АЛЕКСАНДРОВ

Паметникът на А. С. Пушкин

на Южна Украйна

По време на Отечествената война и продължителната — по вече от две години — окупация от немските завоеватели, одеските катакомби са били сигурна база за нелегална партийна работа и борба. . .

Толкова много са забележителностите на Одеса! Ето, например, сградата на театъра за опера и балет. Характерни са неините живописни скулптурни ансамбли — изобразяващи покровители на танца, театъра, музиката, комедията. Интересно е да посетим и на самия площад пред театъра. Там се намира почетната нишата с портретите на най-добрите производственици и новатори от Одеската област. А само в музея на отбраната, или в музея на А. С. Пушкин, е картинната галерия, може да се застопиш пред всеки експонат с часове.

Монументална и величествена

Дизелоходът „Россия“.

на Южна Украйна

на се издава сградата на железопътната гара. Тя е изградена през 1952 г. по проект на архитекта А. Чуприна на мястото на разрушената по време на войната гара и е много по-удобна от старата. Нейните зали са облицовани с мрамор и украсени с картини. Над централния вход се четат думите: „На града-герой, слава!“. Няколко скулптурни групи, поставени над лицевата фасада, симболизират героизма, мирния труд и постоянния устрем на съветските хора. В чест на забележителните исторически дати в живота на града — революцията от 1905 г., Великата октомврийска социалистическа революция и освобождението на Одеса от немско-фашистките завоеватели — над входа на гарата са изсечени едри цифрите: „1905 — 1917 — 1944“.

Към забележителностите на града е и паметникът на незначителен моряк с вечногорящия

в. „БОРБА“

Стр. 3, бр. 134 и 135, 6, XI, 64 г.

ЕВГЕНИ ВИНУКUROB

ПАУСТОВСКИ В БЪЛГАРИЯ

ПРЕЗ ТАЗИ ГОДИНА излезе, като издание на библиотеката „Съветски поети“ под редакцията на Хр. Радевски, книжка от избрани стихотворения на Евгени Винокуров. Преводите са направени от нашите поети Аг. Смирнов, П. Матев, Ан. Германов и Иорд. Милев. До преди, познати само на литературните среди, сега неговите стихове развълнуваха и масовия читател.

За Евгени Винокуров в съветския литературен печат е писано много. Струва ми се, че най-сбито и най-пълно е охарактеризирал неговата поезия големият съветски поет Михаил Светлов: „Той не прилича на никого... — пише той. — Неговата поезия е единна сплав от мисли, чувства, майсторство и човечност“.

Евгени Винокуров е от онова поколение съветски писатели, на които „войната им е вложила в ръцете перото“.

Може би, затова тя си остава една от най-важните теми на неговата поезия. Но войната не е боевите си подвизи, а в повечето случаи с нейното всекидневие, със зарисковите на гарнизонния си бит. Това, на което той откликва в своето творчество, го е отразил не като далечен наблюдател, а с очите на войник. Затова ние му вярваме, когато няколко години по-късно той каже: „Мне эти темы подсказали ноги, уставшие в походах от дорог“.

Такива стихове, като „Войник“, „Двадесет и пет набой“, „Видях света“, „Да, за смъртта поетите изричаха“, чудесно очертават жизнения път на поета и на цялото онова поколение, което, макар и твърде младо, взе непосредствено участие във войната. Затова няма да бъде пресилено, ако

кажем, че войната е създавала от него човек, гражданин и поет. Поет, който изцяло принадлежи на своето велико отечество, на своя народ, на своята партия.

Било по конкретни случаи или на отвлечена тематика, в неговите стихове винаги има нещо такова, което е общо за всички. Стихотворенията като „Красота“, „На този влюбен...“, „Първа фраза“, го определят като поет из възвишените чувства, на правствена чистота и високите идеали. Той умее да търси и цени красивото и там, където животът е непоносимо тежък: „На воин влюбен в сдбата, а не в еснафа пустота — аз често търсех красотата в казармата, в суровостта“.

Евгени Винокуров има вече издадени редица стихосбирки — „Синева“, „Признание“, „Слово“, „Лирика“ и др. Ако проследим първите му произведения, които се появяват в печата през 1948 година, и тези от последните години, ще открием едно възмъжаване в творчеството на поета и задълбочаване на мисълта. Във философската му лирика има безстрашие пред живота и смъртта, висок хуманизъм („Аз поетях този град“, „Дълбочина“ и др.). Може би това дава основание на някои съветски критици да го определят за представител на интелектуализма в съветската литература — въпрос спорен! Едно е важно, както се изразява един съвременен съветски критик, че те увеличават „книгите, в които е запечатан исторически, социален, духовен опит на неговото поколение“.

Неговите стихове композиционно са винаги завършени, а лирическият им герой е изключително релефен. В първите му творби това е боят от Отечествената война и неговият баян, войникът от 1918 година, обединен от идейната връзка, от историческата им мисия, от техния човешки дълг пред народа. В последните произведения на поета се изяснява съвременният съветски човек със своите сложни мисли и външния за настоящето и бъдещето.

Цялостното творчество на Евгени Винокуров го определя като голям поет. Къде се крие силата на такива произведения, като „Московчани“, „Училището по история“? Поетът дава сам отговор на това: „Даваха ми едновременно два взаимно изключващи се съвета: „Нито ден без ред“ и „Писа само тогава, когато не можеш да не пишеш“. Аз съм за втория“.

Винокуров пише само за това, което е преживял. Той предпочита да бъде верен на жизнената правда и на собствените си чувства. Може би, затова неговата поезия действа така непосредствено и силно върху читателя.

Ангел АНЧЕВ

В БЪЛГАРИЯ е погребана под земята дългогодишна история. Въпреки повишения интерес на българите към миналото на тяхната страна, без съмнение и досега в земята лежат от никого още неоткрити развалини от градове, храмове, многобройни остатъци от някога богати и най-различни култури. България е била път на народите, място на продължителни бивачи.

Първите дни от престоя ми в България аз вземах мнозина българци за историци или археолози, независимо от това какви бяха те всъщност — писатели или лозари, студенти или агрономи. Те всички знаеха своята история и я разбират и това свидетелствуваше безусловно за любовта, която изпитваха към своята страна, към своя народ.

Националното съзнание се заражда не само в борбата за независимост, но и от чувството за истинския живот на своята страна, от чувството за кръвната връзка с народа през всички епохи на съществуването му, от познаването и пасенето на своя език, бит, народно изкуство.

Българите са големи патриоти. Но те са съвременно и хора, които лесно усвояват всичко ценно от културата на другите страни и го използват за нуждите на своя народ.

С пълно право можем да отнесем за България думите на поета Волошин:

Какав нахоека има в тез полета

за вас — археолози, нумизмати:

от римски земи, едински мнети

до капелата от руските солдати

ЕВГЕНИ ВИНУКUROB

ПЪРВАТА ФРАЗА

Ако първата фраза те в плен заплени,
в книгата страна за миг погълнала взора ти
затвори я, полка от стола стани,
не чети бързешката фразата втора ти.
Не чети. Рояк образи ще заструи
и ще трепне сърцето от радост тежурва!...
Не се знае що втората фраза таи —
премисли през живота ти с фразата първа.

1962

Превел: Атанас СМЕРНОВ

Разкопките, започнати планомерно след установяването на народната власт в България, са дали вече няколко находки от световно значение.

В края на войната близо до град Казанлък е била открита тракийска гробница. Фреската в гробницата е от художник, равен по силата на най-великите майстори от Възраждането.

На фреската е изобразена тънка жена с прекрасно бледо лице. Тя седи в кресло, а до нея, в друго кресло — обелнат назад, е почернелият труп на мъжа ѝ. Тя държи ръката му и тези две преилетени до лактите ръце правят потресаващо впечатление. Нейната ръка е пълна с най-нежен живот, през нея прозира леката розовина на кръвта, а неговата ръка е черна, като овъглена на клада лозница.

В очите на жената се четат любов и ужас. Зад креслата стоят високи и тънки коне с тревожни очи. Конете са изрисувани със сива и зеленикава боя. Тук са били изобразени, както ми обясниха, особена, сега вече не съществуваща, порода „тракийски коне“.

В тази фреска може да се намери началото на няколко течения в живописа (чак до импресионизъм), които са се появили много векове по-късно.

Над гробницата е построено едно полусферично бетонно здание, за да се запазят фреските от сътресения и от достъпа на външен въздух. В гробницата има сеизмографи, сложни термометри и други уреди, които отбелязват състоянието на въздуха и температурата. В България историческите и културните паметници се пазят особено грижливо.

Не смятам да описвам всички исторически забележителности на България — те са извънредно много. Затова ще разкажа накратко само за развалините на римския град Никополис край Дунав и дори може би не толкова за самите развалини, колкото за пазача им.

Развалините могат да бъдат наречени „Източен Помпей“. Те са много красиви, тези измисли от древнобългарист сиво.

зелен камък колони, фризове, архитрави, форуми и театри, гъсто обрасли с жълти липи.

Сега този град е столица на също такива сиви като камъните гущери. В далечината се синее Балканът и вятърът шуми в клоните на samotната дива слива.

Сред развалините се губи една ниска каменна колиба. Около нея доцфтят прости дивни карамфили, а вътре има старо походно легло и груба дъбова маса, а на нея — кана с вода, покрита с къшей сив хляб. Всичкото свободно място около походното легло е заето с парчета от скулптури и е отрупано с тракийски амфори, пълни с римски монети. Монетите са толкова тънки, че изглеждат като направени от хартия.

В колибата живее един забележителен човек — селянинът дядо Йордан Чолаков. Той пазит тези развалини още от времето на първите разкопки.

Когато станал тук пазач, дядо Йордан напуснал лавинаги родното си село и сам се задължил да пазит тези величави римски останки чак до смъртта си.

Нисичък, побелял, приличен на сребърен таралеж, с червено, загоряло от вятъра лице, дядо Йордан говори възторжено за развалините, където му е позната всяка извивка на каменния орнамент.

Дядо Йордан знае може би не по-лошо от някой учен археолог историята на Никополис и всичко, свързано с този огромен град-аванпост за Рим и Дунавската равнина.

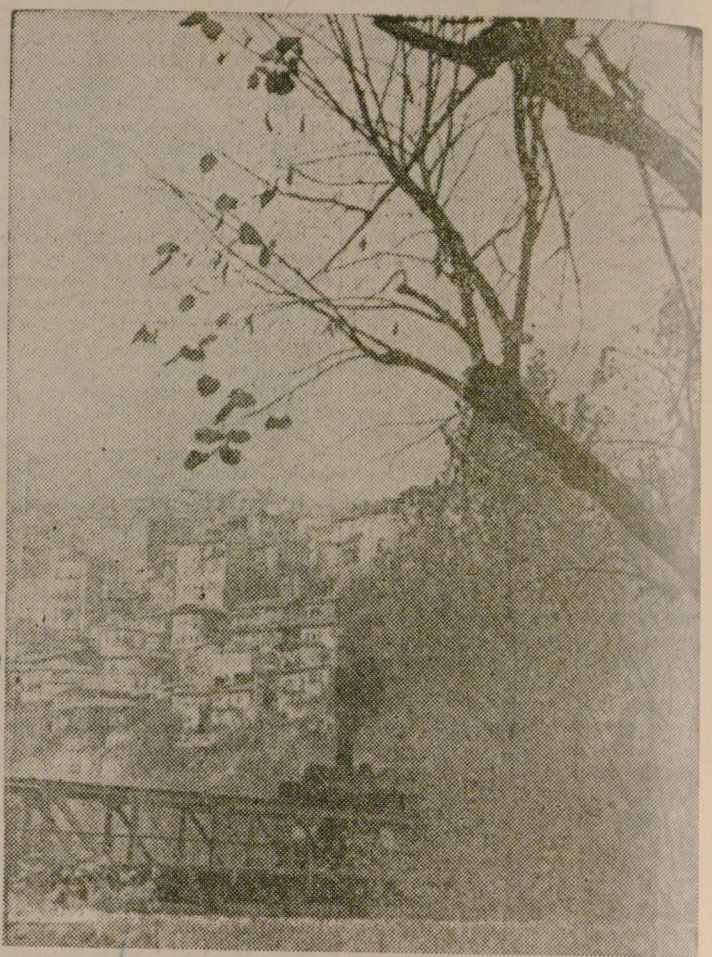
Дядото говори високо. Той недочува. Очите му сияят от пламте. Ласкаво държи ръката на посетителя, като се старае да му предаде горещия си интерес към тези развалини, отдето животът завинаги си е отишъл.

Той е прекарал тук, в каменната колиба, вече тридесет години. Понякога при него идва от далечното село възрастният му син, който му носи храна. Синът се смущава от бащиния си ентусиазъм, но при все това гледа стареца с любов.

Синът никога не остава да нощува тук. Тридесет години — денем и нощем — Йордан е прекарал тук съвсем сам. Идването на редки посетители (Никополис лежи настрана от планинските пътища) е голям празник за стареца.

Ние си заминахме от Никополис по мръкване. Бледната равнина, обрасла с пелин, беше по-бледа от небето, където заблещука вече първата звезда. Светлината ѝ се отрази плахо в малък басейн. Там на дъното нещо белееше, навярно плоча с римски надпис.

(Из книгата на Константин Паустовски „Живописна България“)

Есен във Велико Търново

Есента със мъка се разделя
с тоя град, излят от красотата,
Калдъръма тя зави с поестел
от златисти есенни листа.

Къщичките, спрели над реката,
сок от Янтра смучат векове
и пълзят легенди по стълбата,
за да грейнат в къщи — цветове

Те блещат през тоя въздух бистър
с белите варосани стени
и градът над Янтра с чар надвиснал
на красавец друг се поклони.

Есента си тръгва с леки стъпки,
тръгва си, но спира на хълма в миг.
Поглед тъжен впи в града и тръпки
тя усети, чула влюбен вник.

И напук на сребърния пръстен,
с който Янтра всички покори,
тя изля с изкусните си пръсти
по-красив — от злато и кармин.

Христо МЕДНИКАРОВ

ЖЕЛАН ГОСТ НА ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Скъп гост на любителите на театралното изкуство във Велико Търново в продължение на две седмици беше засл. артист Аполон Карамитров, лауреат на Димитровска награда. Той изпълнява ролята на Христофор в драмата на Яворов „В полите на Витоша“.

На всяко представление публиката бурно аплодираше появянето му на сцената. Дълбоко почувствено и умело пресъздаване на този сложен образ от писателя предизвика възхищението на всички присъстващи в салона.

Великотърновци биха желали по-често да имат възможността да се радват на майсторството на артисти от нашите водещи театри.

НИКОЛАЙ МЕЙСАК

Колко маресевци има у нас?

С НЕЖНОБЕЛИЯТ ТОПОЛОХ, кълейки се в лъчите на зализащото слънце, плуваше по Иртин. Отдавна се простираше обраслият с бор стръмен пясъчен бряг, а на около, догдето стига погледът, се простиряха тихи зелени далечини.

Хората стояха на горната палуба. Те се радваха на слънцето, хубавото време, тишината и просто един на друг, защото вдъхновяващо красив беше този час на залеза, пълен с речна свежест, тръпчив аромат на ракият и топъл дъх на напечения от слънцето бряг. Палубата потрпваше под краката, разтърсвана от могъщите дизели. И изведнъж в тази ласкава добра тишина се врязва остр прергнал глас:

— Ех, братя и сестри... Граждани и другари! Смилете се над сакатия — защитника на целия свят, подарете кой колкото може!

Матроси изнесоха на палубата човек без крака. Още млад, но необикновено напълнял, никак си подпухнал, той изду обраслите си със сива брада бузи и като опули зачервените очи заля за „сирачетата“, които

плакаха горчиво на плещите на жената, който мож убий е...

После, като попрами привързаните към остатъците от кра-

Авторът Николай Алексеевич Мейсак през 1961 г. беше гост на нашата страна, на Велико Търново, както и на редакционния колектив.

Очертът „Колко маресевци има у нас?“ е взет от книгата излязла под същия надслов. Това е жива, поетическа и правдива документална проза, която ни говори за героизма на съветските хора, които като Алексей Маресев, макар и с протези, живеят и крачат в първите редици.

ка са дървени колелца, се спуска по железната палуба, държейки в зъбите си сламена шапка.

— Подарете, братчета и сестрички, съобразно материално си положение!

Хората смутено се споглеждаха един друг, хвърляха в шапката нищожен подарък.

„Певецът“ приблжи до облакения на паратата широкоплещест човек:

— Подари, братко, на нещастника!

Човекът, сякаш без да го чува, гледаше обгърнатата от розова мъгла река. После бавно се обвърна. Лицето му, суrowo, с остра волева брадичка, изразяваше последната степен на отвращение. Ръцете му, с напирания нопод люляковата фланела мускули, здраво стискаха паратата.

— Какво се мъчиш? — като

блясна злобно със сините си очи, в упор попита той. — За чашка ли си дереш гърлото?

— А тебе какво ти влиза в работата? — с известна тревога в гласа отговори безпогнот.

— А тебе какво те засяга?

— Просто така... къде си воювал?

— На Първи Украински...

— Къде ги откъснаха?

— Там... при Фастов, А... ти да не започваш разпит? Отбразяха Алма-Ата, гад! Хората кръвта си проливахме, гад... —

— Остави го, Сергей... меко промълви млада бледолика жена. — Да вървим, мили...

— Не, няма да го оставя, — приближавайки произнесе човекът и като прекрачи напред със страшна сила удари с юмрук по масичката: — Кой ти позволи да летиш войничко име?! Аз също... на Диепър... от мина... на пладарма... кой ти позволи!

— А тебе какво ти влиза в работата? — забръчовени безпогнот. — Уговаш се от моите съзвиз, гад...

И тогава с рязко движение човекът повдигна краколите на светлите си панталони, и всички, които стояха на палубата, видяха: вместо крака, той имаше проблематично от никелиран метал протези.

— Кой ти позволи, питам? — почервенял се нахвърли той на безпогнот. — А сега се махай оттука! Хайде!

„Певецът“ изтърва шапката. С тъжен звън се разпли по палубата жалното подаяние.

— Прости ми, другарю — прергнално каза той и, като затрака с колелата, пое назад.

Оня, който се казваше Сергей нервно запуши.

— Но защо постъпи с него така? — въздъхна румена жена с цветна рокля и богущи.

— Защо постъпи така с нещастника? Та Маресев е един май в целия Съюз, а ти...

— Не, не е един, — упорито каза Сергей, — не е един.

Хората мъмляха.

— И явно приказва. — като изхлипа силно, промълви съсухрена жена с бяла забрадка. — А мога Гошка също останана без крака при Стара Руса, да-а-а.

Притискайки до очите си забрадката, проклинайки с ядни думи „този зверски фашизъм“, тя тихо разказваше за своя Гошка, който се изучил и сега работи на село като учител.

— И ето, ожени се и вуче-та с Дуся народиха. И свой дом има, и работи. Много е доволен от него народът...

— Това се казва съветски човек! — съчувствено проговори в тъпата, заобиколена старичката и Сергей. — А послушайте какво ще ви разкажа аз, приятели-другари...

И ми се удаде възможност да чуя не един обикновен, не-свързан, а удивително сърдечен разказ. Научих за някой Васка Климов, който отначало бил каруцар, а после станал секач, въпреки дървените си крака, за Дим Димич, който се научил с една ръка да управлява „Беларус“ и не слязал от почетната дъска, за меди-

цинската сестра, която, като загубила на фронта краката си, се изучила за лекарка и сега чудесно лекува децата...

Оказа се, че почти всеки, който беше свидетел на разгърнатата се на слънчевата палуба сцена, има близък или познат, който, макар и да не лежи като Маресев, може смело да се нарече истински човек.

Разказах за „своя Маресев“ и аз...

ПРИЕТО Е шофьорите на таксито в Новосибирск да ги ругаят. И защо не? Някои си го заслужават. Но веднаж зад волана на едно такси аз срещнах човек, пред който ми се иска да сваля шапка.

По шумните улици на големия град, в потока от автомобили, вие неволно ще забележите глъбкова „Победа“ с шахматни шарки. С някаква изумителна лекота и, бих казал, с изясност се носи тя, проблисвайки на слънцето — чистичка, сякаш току-що слязла от контенера...

Стремително изпреварвайки троллейбуси, автобуси, тя плавно спира, едва забелязала червено око на светофара. Седни и се възхищава: какъв майстор стои зад волана! Каква тънка работа! Но... като седнеш до шофьора ще забележиш, че този бавен, спокоен човек управлява с една ръка. В какво се състои работата? Какво е това — опасен лекостен риск? Или... не, не може да бъде!

— Защо пък е невъзможно — сякаш без да иска отговори шофьорът. — Пътувам ето...

Да, Александър Петрович

Лагунов, първокласен шофьор, кара автомобил с една ръка. Вместо лява — има протеза.

... Легиони герои родни нашият съветски живот. Ние почти спокойно слушаме разказа за летците без крака, които, сваляйки вражеските самолети, получаваха златни звезди. За оренбургския комбайнер Нектов, който, след като загуби краката си, застана на мостика на кораб и заслужи званието Герой на социалистическия труд.

Но... все пак и Алексей Маресев и Прокофий Нектов намаат крака. „Да, това е тежка загуба“, — ще кажат най-големите специалисти по протези, но желанията-воля плюс добри протези като правило връщат човека в строя. А ръката? Да се възстанови този най-тънък инструмент е трудно. От науката още не са създадени съвършени протези на ръце.

Още отдавна, преди страшната тридесет и девета година водачът-механик Александър Лагунов, загуби в бой ръката си. Как? За това той си спомня рядко. Яма време. Само по някога в къщи, когато се по-качи на коленете му неговото „любимо звънче“ — Вовка, когато притисне до сърцето си тополото, пъртаво телце на си-на си, възкръсва в паметта му задушавашият зной на халкинг-голските пясъци, бесният рев на танковите мотори, заповите, блящите японци, страшният удар по бронята и... внезапната нощ...

Опомни се в бялата палатка на медсанбата.

— По-внимателно се обръщай, танкисте! — казва санитарят. — Гледай да не поаре-

диш ампутираната си ръка.

— Но каква ам-мпутирана ръка? — заеква Лагунов, прозиснайки непознатата дума, но като се огледа видя: там, където беше ръката му, силна, загоряла, стискаща лостове на амбреажа, се белееше бинт. По бинта се разливаше алено петно.

Двадесетгодишният танкист мъмчеше. От пресъхналите му устни не се отрони нито дума на отчаяние. Той само попита през зъби: „Значи, съвсем? Да?“

Късно есента Лагунов се върна в родния си Новосибирск — Ех, Саша, Саша, — съчувствено скръбяха съседите, — къде ще отидеш сега? Млад човек и за цял живот без ръка, а? Да беше отишъл поне пазач, има топли местенца. Ще ти дадат пенсия, ще поработаш мъмичко и тъй ще минеш живота си.

Но няма може да стои като пазач до вратичката оня, който даже веднаж е бил на волана, който с възторг се е чувствувал господар на летиция срещу вятъра автомобил?

Лагунов завърши курсовете на автомеханици. А след месец започна Великата отечествена война. И младия механик-комунист изпатиха да заведат гаража на градската автотранспортна контрола.

— Ох, ето кога се изтормозих, — ми разказа Александър Петрович. — Веднаж през нощта даже заплаках. Гледам с една година по-малки от мене отиват на фронта, танкове по улиците трещат. А какво съм аз? Без ръка, тъй да се каже инвалид. Дават ми за шофьори — момичета, а те те-

(Следва на 5 стр.)

Български докери и съветски моряци уточняват графика за разтоварване на съветски шлепове.

Докерите

МУРГАВИЯТ кърпоса веселата Фикри първи грабна снимката. Беше я донесъл техният добър познат и близък приятел, Борис Андреев от местната редакция.

— Ей, вижте, вижте какво е било... Вижте и сега какво е! — размахва я Фикри възторжено.

Пристанищните работници се откъснаха от големия току-що легнал в ремаркетото сандък, откъснен от халката на краища и необиколна Фикри. На малката, очулена по краищата снимка се виждаха група хора с окъсани, заплетени крачилен, изогнали във водата до колелне, изогнали всяко свое мислукче. Личеше с какво усилие

Светлините се къпят в Дунава

станиците с лоши навици, за някои смятали, че са непоправими...

— В труда всичко се одява! — и ласкаво и строго започва разговора бригадирът. Преди всичко ние приемихме всеки при нас като равен. Вярваме, че ще стигнем до работи, а докаже ли това, то е най-важното. С един човек, цом всеки ден ти се слива потта, то непременно ставаши близък и непременно искаш да бъдеш винаги близък. Така стана и със Здравко, за когото хората казваха, че бил лошо момче. Хареса му първо съворният ни труд и започна да работи добре, но ние му казахме, че не харесваме някоя неща и не го, че или трябва да се поправи, или... Но все пак гледахме да го поведем с нас. Показвахме му, че ние живеем по друг, различен начин от него и то живеем хубаво. Ех, младите са буйни, но аз не им се сърдя. Гледам цялата им сила в работата да се впръгне, а трудът той вече достатъчно добре ги преобразява — бавно и сърдечно говори Слави Възланов. Очите му горят с някаква младежка дързост, а бръчките по лицето и топлата му глас говорят за придобитата от живота мъдрост.

Сред водите

ТРАЙКОВ пусна мотора. Малката подишка моторница „Рила“ се разтвори и бавно се отвори от каменните

пристанищни стени. След нея послушно се понесе празният шалан. Кракът току-що го беше изгребал. Капитанът Трайков и механикът Антонов поемаха за следващия пореден курс по посока на онези далечни светлини, които блестяха като маяк сред широката споконна река. Там ги чакаше екипажът на драгата „Енисей“ от българския драгажен флот. Шепата хора, прекарващи с дни сред самите води на реката, се взираха вече във приближаващата към тях моторница. Те бяха готови. Непрестанната верига от 40 литрови кофи, която изнасяше от самото дъно на Дунава пясък и го сипваше в заковения шалан, послушна на малолетните ръце на тая група мъжъе беше свършила работата си. Шаланът, претъпан догоре, очакваше да бъде повлечен от моторницата натам, където големите като слънца грееха светлините на пристанището. Механикът Колю Димов с клеци в ръка оглежда равномерно потраващите механизми. Големите налути, край управляващата верига на Йордан Църновров са се събрали почти всички мъжъе от екипажа.

Вечер в часовете на отидите обичат да приседнат един до друг. Тогава русият приказник Георги Болджиев потрива ръце и весело подвиква:

— Ех, сега да сме си у нас!... Да му седнем до онова пирговско вино...

Почти всички от екипажа на „Енисей“ са от русенския край

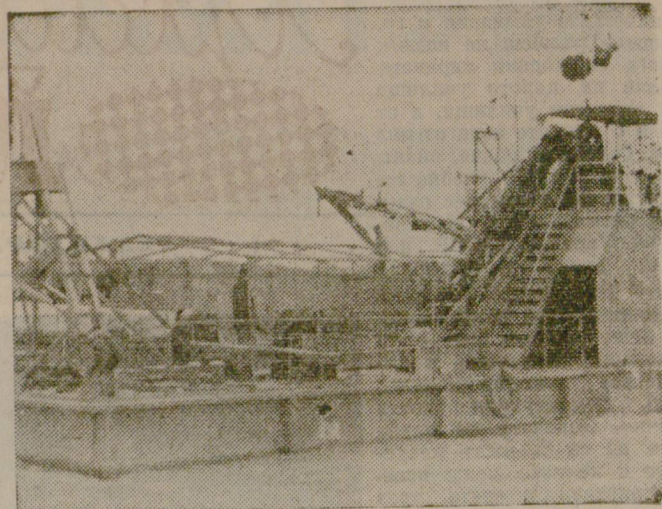
Вечер те си говорят за своите родни места, за семействата си, които рядко виждат. Така, обаче, те самите също предстателат дружно семейство, което въпреки всичките трудности на работата не отстъпва, не помисля дори да напусне своя дом сред водите, уютните каюти, в които идеалният ред се нарушава само от разтворената книга или издълбавения подалия се под възглавницата край на списание. Не биха могли те без песента на механизмите, без плискане на водата, без едва доловимия шепот на изсипващите се от кофите зрънца...

— Помните ли като извадихме бомбата тази пролет? — пита Йордан събраните край него мъжъе.

Да! Всички добре помнят как в една от кофите от самото дъно на Дунава пред силни и трудолюбиви мъжъе се озъби с тежкото си желязно тяло истинска невзривена бомба. Коля ли години е прекарала, революционно пазейки на дъното на големата река шепя смърт, която да пръсне чер хората! Мазолестите от мирния труд ръце я поеха внимателно. Отнесоха я далеч в полето и я взривиха. Страшният тътен ги накара да се притиснат един до друг като деца.

— Дано е последната в живота ни... бавно прошепваха някои.

— Трябва да е последната! — твърдо като заклинание изрече други.

Така изглежда дълбачната „Алено“ от Българския драгажен флот.

В тихата есенна вечер те си спомниха този малък епизод от съвместния си живот и развеселените им очи, които винаги в такъв случай, ставаха сурови, устните упорито стиснати, а големите им топли и корави длани спокойно разтворени стаяха като че пригответи всеки миг да продължат мирния труд, всеки миг за защитят своя труд.

По РЕКАТА бавно слиза „Рила“ с тежкия пълен шалан. На командния пост е Трайков. До него се е облегал механикът Антонов. Той с удоволствие допича цигарата, очите му следят многобройните светлинки, които проблясват, отразени във водата, като че са немирни и плашливи рибки със сребърни тела.

— Виж светлините...

— Нали затова казват градът носел името Свищов... Е, хе-хе, някога още в най-стари

времена на този бряг рибарите палели нощем големи огньове, а тия които били във водата, цом ги видели, казвали „свещите пламнаха“. Свещите — оттам Свищов. Не знам, може да е само легенда.

— Ха, легенда? Но колко интересна!

Такъв е механикът, човек на техника, а с романтична душа. Но Трайков като че за това още повече хареса своя постостанен спътник в труда.

— Побай бинокъла!

Трайков внимателно се оглежда. После здравите му ръце рязко заеврат кормилото — напред, към онези големи, светли като слънца лампи, към стоманените стрелки, които в мрака на нощта още повече приличат на ръка на великан, натам, където многогласната песен на тирба не секва ни денем, ни нощем.

Блага ЙОРДАНОВА

На годишните отчетно-изборни събрания в Партгята

Не с мълчание и замазване

Когато човек посети годишното отчетно-изборно събрание на партийна организация, за която предварително е получил нерадостни сведения, че е с нарушено единство, той очаква този въпрос, въпросът за партийната принципност да намери подобаващото му се място както в доклада, така и в изказванията. Следва той да бъде поставен с нужната сериозност и чувство за отговорност и да се воюва докрай за неговото разрешаване. Дълкова по-лесно е това след Майския пленум на ЦК на БКП и последвалите го събрания във всички партийни организации във връзка със забележителните му решения. И толкова по-голямо е учудването, когато този въпрос се заобикаля в доклада, заобикаля се и в изказванията.

Териториалната организация в с. Ресен, със секретар Ангел Марков, брои шестнадесет членове. Съставена е от по един-двама комунисти, работещи в Общинския народен съвет, пощата, „Зърнени храни“, киното, свинефермата на ДЗС — Лясковец и др. Тук членуват и трима пенсионери. Твърде разнороден състав, пръснат на различни работни места, което естествено създава трудности за воденето на активен организационен и идейно-политически живот. Но при добро желание и воля пречките са преодолими.

В сравнение с миналата година работата на първичната партийна организация може да е подобрена, както се твърди в доклада. Но в същия този доклад трябва да се подчертае, че това подобрение е съвсем нищожно. То не е довело партийно-организационната работа до такова равнище, което да съответствува на най-елементарните уставни задължения. Състоятели се всичко 8 заседания на партийното бюро и 7 организационни събрания на партийната организация през годината са крайно недостатъчни. А като се има предвид, че в много случаи на партийните събрания разглежданите проблеми са оставали в сянка, тъй като се е издобривало и се е избивало на разправни на лична основа, ясно е колко малка е била ползата.

В доклада на партийното бюро надълго и нашироко се говори за производствената и служебната работа. Централно място зае дейността на народния съвет. Говори се за стопанско и културно строителство, за образователното дело, за физкултурата и спорта, за здравеопазването и благоустройството. Посочиха се и някои слабости — в своята дейност съветът не се опира достатъчно на трудещите се и не развива техните инициативи, не е преодолел напълно формализмът при провеждането на сесията. Някои от постоянните комитети не живеят пълнокръвно, а други се задоволяват с формални проверки и т. н. По същия на

чин — без задълбочаване, без анализ, много по-кратко беше проследена и работата на останалите организации и предприятия, които са в обсега на териториалната партийна организация. И дори не толкова работата на комунистите, отколкото на предприятията въобще. Останаха в сянка въпросите на Майския пленум за авангардната роля на комунистите, за укрепването на организационната и партийно-политическата работа.

Не бе отделено в доклада внимание и на въпроса за нарушеното партийно единство. Без да се спомене дори дума по този въпрос, в проекторезолюцията се прави следната констатация: „Нарушено бе до известна степен партийното единство в тървичната партийна организация, което съпъсваше правилния живот, не даваше възможност тя да се занимава с делови въпроси по ръководството на масовите организации, огромните задачи, които стояха за изпълнение, а се допускате в дневния ред на събранията да се слагат въпроси на заядляна основа...“

Без съмнение изготвилният проекторезолюцията е проявил далновидност. Бил е сигурен, че не може да не се вземе отношение по въпроса за единството, след като състоянието на нещата е така тревожно.

Но, както бе тръгнало първите няколко изказвания се да последват примера на докладчика, ако беше продължило така докрай, тази констатация, а и предпазният мероприятие, щяха да увиснат във въздуха.

Живата истина е тази, че, когато се постави за разрешението на спорен въпрос, той трябва да бъде добре проучен и изяснен. А въпросът за нарушеното единство в териториалната организация в с. Ресен ни най-малко не е проучен и изяснен. Още на събранията по решенията на Майския пленум е била изградена комисия, която трябвало да свърши тази работа и да докладва резултатите, но това и до ден днешен не е сторено. По тази причина изказващите се предпичаха да мълчат, да не раздухват пожара на разногласията. Те казваха по няколко думи за своята производствена работа, за трудностите, които срещат, и толкова.

Пръв се помъчи да сложи пръст в раната председателят на Общинския народен съвет и член на партийното бюро Йовчев, изказал се осми поред от всички единадесет души, взела думата. След като напълно правилно отбеляза, че е такава нарушено единство не може да се върви напред и че отнесяния час по-скоро трябва да се изгладят, той в никакъв случай не биваше да премине към омаловажаване на нещата. Сякаш съзнал, че се е изпуснал, че може би, и той е трябвало да постъпи като другите, за да му е мирна главата. Йовчев реши да се покоригира, като го усугуби, че нарушеното единство следвало да се нарече по-скоро „развалени другарски от-

ношения, което също пречи за нормалната работа“.

Наистина в партийната организация не съществува борба от характера на „кой да води бащиня дружина“ и това е хубаво. Но създадените лоши отношения между някои комунисти в партийната организация и между комунисти и членове на Общинския партийен комитет цяла година са спъвали работата. Дори и през последните дни, предшествуващи събранията, се е залословело по адрес на някои другари, както твърди секретарят на Общинския комитет Иван Денев. Разпространявали са се най-различни слухове и клевети. И за всичките тези неща двете три непълни изказвания и, което е най-важното, някои другари пожелаха всичко това да остане като един неприятен спомен. Е да, но ако всичко е било изяснено, ако е постигнато разоръжение. Лоши отношения, особено между комунисти, не се изгладят с пожелания, а с пълно изясняване на това — на когото докъде се простират вината, осъзнаване на тази вина, а ако се наложи, — вземане на по-строги мерки спрямо виновните. Както се изрази пристъпуващият на събранията Радул Минчев, член на бюрото на Окръжния комитет на Партията, „когато отношенията са изгладят на основата на замазване, не може да се разчита на успех“.

Хубаво е новото партийно бюро още сега, в първите дни след годишното събрание, да застане здраво на местото си. Сил и в него, и в цялата партийна организация има да се излезе от това състояние. И трябва да се излезе час по-скоро! На първо място, разбира се, следва да се направи нужното да се изгладят отношенията, на принципа основа, докрай. А после вече да се подемат задачите по укрепването на партийната организация от всички комунисти, без уговорки за възраст и служебна заетост. И на следващото годишно събрание вече организацията да отчете действителни, а не мнимы успехи.

Найден МИНКОВ

ОБИКНОВЕНО за леярите се казва, че са хора с черна професия. Вечно оцапани, вечно ровещи се в пръстта или разливачи искрият метал — ето тяхното ежедневие. Но като че ли това е едната страна на професията. Другата страна не се вижда отведнаж, защото трябва да се опиташ да направиш нещо заедно с леярите, да постоиш край печта, да те лъхне горещината на метала и тогава ще разбереш най-главното, това, което се изпълнява от пръв поглед. Под пръстите на леярите-формовъщи безжизнената черна землица смес се превръща в най-различни модели — ту на дозатори за нафтови печки, ту на сектори, квадратчета или маховици за везни, части за дозорпъскачките...

Доаяките от централния стопански двор на кооперативното стопанство в гр. Елена са на първо място в кооператива по млекододач. Очаква се към 10 ноември да изпълнят годишния си план.

А обещанията за рационализациите?

Остават по-малко от два месеца до края на годината, а редица предприятия в оръжия изостават с изпълнението на обещанията по рационализаторството. До края на октомври в горнооряховските предприятия при обещанията да постъпят 1158 са постъпили само 773 рационализаторски предложения. За същия период при обещанията да се внедрят 463 рационализации с годишен икономически ефект 441 820 лева са внедрени само 330 с икономически ефект 234 122 лева.

Твърде много изостават в работата си с рационализаторите предприятия от левата и хранителната промишленост. При обещанията за годината да постъпят 1175 предложения за по-вместимост са постъпили само 625.

Известно по-добри постижения има в Горнооряховския промишленост и ДПТК „В. Мавринов“ — Велико Търново.

Крайно нехайно се отнасят с рационализаторските предложения стопанските ръководства и управителните съвети при ДЗС, ТКЗС, МТС, РТС, ДСС и ТПК. Там не се работи почти никак с рационализаторите, не се отчети тяхната работа, макар че редица работници и специалисти са направили и внедрили ценни предложения. Технико-икономическите съвети при тези пред-

приятия не изпълняват закона и правилника за рационализаторските предложения и от тяхната дейност не се интересуват директорите, управителните съвети, партийните и профсъюзните организации.

Сега е необходимо да се съсредоточат усилията на всички партийни, административни, профсъюзни, научно-технически и комсомолски ръководства към предпоставяне изоставането за изпълнение на обещанията по рационализаторството.

Не бива повече да се търпи бюрократичното отношение на някои места към рационализаторските предложения. Всичко стопанско и партийно ръководство в предприятията може да е провело много мероприятия по техническия прогрес, но щом като планът и обещанията по рационализациите не са изпълнени, има нещо нередно в това предприятие, което спъва творческите инициативи на работниците и специалистите. Не се използва натълно материалната заинтересованост в рационализаторското движение.

Тревожното изоставане по изпълнение на обещанията по рационализаторството за тази година трябва да се направи достойно да всички рационализатори, инженери, техници, кооператори, селскостопански специалисти и

др. Тревогата, обаче, най-напред трябва да обхване стопанските ръководства и технико-икономическите съвети. В това отношение могат значително да помогнат и партийните и масовите организации, ако и те знаят на местата си и потърсят отговорност от ония другари, които подценяват срочното разглеждане, експериментирание и внедряване на предложенията, които не изчисляват в свои икономически ефект и не изплащат възнагражданията на авторите.

Задачата сега е да се преодолее капиталистичното разбиране в някои ръководства, че не е възможно да се изпълни обещанието по рационализаторството, да се разкрият резервите и се отстранят пречките, които спъват движението на техническия прогрес.

Затова месеците ноември и декември трябва да се обявят за ударни в изоставящите предприятия по рационализациите и се свърже по-добре цялата партийно-политическа и културно-материална дейност с рационализаторското движение. На рационализаторите и новаторите е нужно да се остане по-голямо внимание.

Хр. ИВАНОВ
секретар на Окръжното ръководство на НТС

БРИГАДИ ПЪРВЕНЦИ

Пред деня на Великата октомврийска социалистическа революция между бригадите от ДИП „Първи май“ — Полски Тръмбеш трудовата надпревара не спира. През третото тримесечие, вместо за 160 000 лв., беше изработена продукция за 169 000 лева.

Бригадите „Пеню Пенев“ и „Христо Ботев“ внедриха в производството си много рационализации от работниците, повдигаха на по-високо равнище качеството на изработваната продукция и увеличиха производствеността на труда. Те преизпълниха дадените колективни и индивидуални обещания и произведоха много продукция.

Първата бригада „Христо Ботев“ работи на един от най-трудните обекти. Въпреки това тя подобри качеството на отливките, намали брака през периода на съвременното и превъзможна пренатоварения план за отливките на цехните метали и основно с автоопилните. И тази бригада е удостоена с високото звание.

Както в цехните две бригади, така и в останалите, за които постиженията могат да се кажат немалко похвални слова отличили се много работници.

Стефан Алексиев — моделник е предложил рационализации с голям икономически ефект. Йордан Ангелов, бригадир на структурната бригада за комунистически труд, е постоянен първенец. Никола Ангелов е комунистически труд. Иван Панов — отговорник на бригадата за комунистически труд и член на прото-типа бригада, е постоянен първенец и рационализатор. Марин Илиев — сега матричар — е постоянен първенец и рационализатор. Те всички са довели своята бригада до трудовата слава и други награди.

Много други работници — леяри, философи, структурни, новачи, участвали в съвременното — сега в чест на Великата октомврийска социалистическа революция продължават да водят борба за всички постижения на трудовата слава.

Михо ЦОНЕВ
от Обществена редакция в в. „Борба“ в П. Тръмбеш

За честта на предприятието

Но като че ли човек не е в състояние да разкаже всичко, което вижда. Така се случи и с мен. Защото бригадата на Атанас Момчилов от лех „Пръскачки“ при ДИП „Металургия“ — Горна Оряховица познавам от 1962 г. Ходила съм в бронзолеярната много пъти, писала съм за хората, които работят в нея.

Бригадата работи на колективна норма и я изпълнява 203 на сто. Извоювала е зването „Бригада за комунистически труд“, а за 9 Септември един от нейните членове — Георги Денев — отдал 25 години от живота си на тази професия, е

получил юбилейната значка.

Този трудов колектив живее задружно, стреми се да даде скромния си принос за по-бързо изпълнение на поставените задачи. Така, например, първоначално за изработката на един дозатор за нафтова печка били предвидени 300 минути. Но формовиците изменили начина на работа, направили модел и вместо да работят по делово съпън и външната част, сега всичко правят едновременно. Резултатите били изненадващи. Докато за 3 месеца са направили няколко броя дозатори, сега за 8 часа се работят 15.

Хубави думи могат да се ка-

жат и за качеството — бронзолеярите са се прочули и са получили поръчки от ДИМЗ „Никола Вапцаров“ — Плевен. Дори в момента, когато бях при работниците, един плевенчанин упорито настояваше веднага да се изпълни поръчката на завод „Вапцаров“, тъй като частите са необходими за специални преси, поръчани от Югославия. Той можеше да ги погуби и на друго място, но предпочелте реномираното производство на ДИП „Металургия“.

Леярите се подготвят за внедряване на пресформите — един нов метод за изработване на детайлите, при които почти ще

бъдат изключени възможностите за брак.

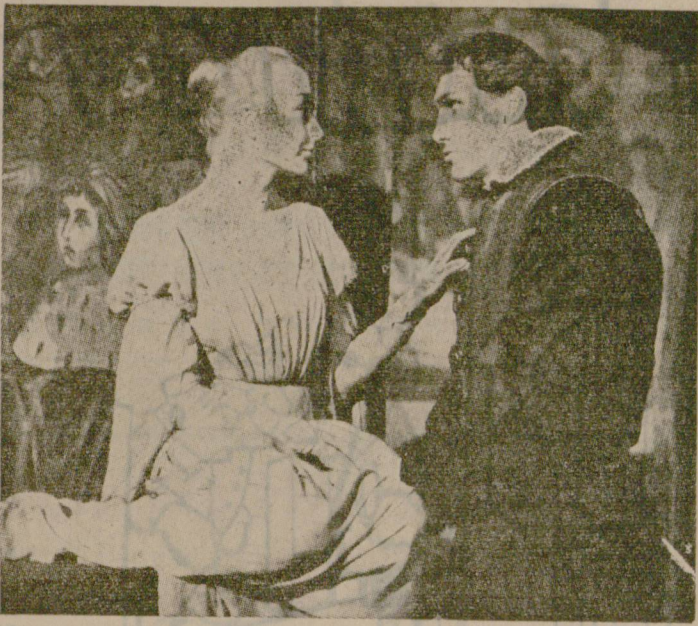
Разбира се, хората от бригадата на Атанас Момчилов срещат и трудности. Тъй като по-тежко са внесени и не достигат. Когато леярите приемат поръчки от странични предприятия, те предлагат на клиентите си да носат собствените си поти, вместо да бездействуват. Не достигат кофите и четките, но дори и това не спира производството...

Колко задружни, прями са тези хора! Честно споделят и за неудачните в технологичния процес, и как те се стремят да направят допуснатите грешки, да подобрат качеството, да увеличат количеството.

М. ШАЛАВЕРОВА
от Обществена редакция в в. „Борба“ в Г. Оряховица

КИНО

„Хамлет“ на екрана

СЦЕНА ОТ ФИЛМА

За постановката на филма „Хамлет“ Григорий Михайлович Козинцев отдавна мечташе. И тази творческа мечта не беше случайна. Козинцев е известен не само като забележителен кинорежисьор, тънък майстор на психологическия рисунок, художник, участвал в създаването на платна, отразяващи големи и сложни исторически събития. Той — и това в дадения случай има особено значение — е признат шекспировед, ентузиаст — изследовател, професор, на чието перо принадлежат талантливите трудове, посветени на великия английски драматург. Постановката на Козинцевия „Хамлет“ на сцената на Ленинградския театър „Пушкин“ представлява интересно и своеобразно явление в нашето театрално изкуство. Именно тези две съпоставки — вдъхновението на талантливия художник и дълбоките знания на учения-изследовател са се отразили преди всичко върху резултатите от предприетата от Г. Козинцев (той е сценарист и режисьор) екранизация на трагедията „Хамлет“, осъществена в киностудията „Ленфилм“. Пред нас е значително произведение, сериозен и загрижен труд на истински художник.

Филмът „Хамлет“ е внимателно и предпазливо прочитане на Шекспир. При това туй е Шекспир, прочетен днес. Това е Хамлет, виден днес. Това е Шекспир, това е Хамлет, видени и разбрани от съвременните художници през шестдесетте години на двадесети

век. Всичко ли е успешно във филма, всичко ли в него е безспорно? Изглежда, че не всичко е еднакво успешно, че споровете за картината ще бъдат интересни и плодотворни, че новият филм е достоен предмет за дискусии върху принципите на екранизацията въобще и върху днешното кинопрочитане на Шекспир в частност.

Б. Р. Филмът ще се проектира от 9 до 15 ноември в кино „Искра“ — Велико Търново

Безплодно надмощие

За първостепенна зона „Янтра“ в Павликени се срещнаха „Червено знаме“ и ДЗЗ. Отборът на домакините бе по-добрият, но отново не можа да зарадва привържениците си с победа. Обичайни станаха равните срещи на свой терен. Системателите и сега показваха, че не умеят да реализират чисти голове. В 12-та минута Петров (7) изпълни 11-метров наказателен удар, но би във вратаря.

Срещата завърши с резултат 0:0. Преди нея играха юношите на Павликени и Горна Оряховица. Победиха домакините с 4:1.

Йордан Друмев

Справочник на читателя

КИНО

Градските кина в окръга ще проектира от 9 до 15 ноември следните филми: **Девети септември** — Велико Търново; **Пред твоя праг** — Чирпан; **Искра** — Велико Търново; **Хамлет** — I и II серия: **Алеко Константинов** — Свищов; **Невидима армия** — Анадемия — Свищов; **Лек живот** — Напредък — Горна Оряховица; **Аз врачам из Москва** — Модерен театър — Павликени; Това се случи в милицията — Жена за австралиеца — Хр. Ботев — Лясковец; **Укротители на велосипеди** — 13-те дни — Хр. Ботев — Елена; **Укротители на велосипеди** — Хар Стоянов — гара Горна Оряховица; При изпълнение на служебния дълг — Ден на частното — Коста Стоянов — Полски Тръмбеш; **Стъпки в нощта** — Мулен Руж.

ТЕАТЪР

Държавният театър ще представи във Велико Търново на 8 ноември „Я. колко макове“.

на 9 ноември: „Необичновен процес“ — 150-то представление. С „В полите на Витоша“ театърът ще гостува на 12 ноември в Бяла черква; 13 и 14 — Павликени.

КОНЦЕРТИ

На 9 ноември във Велико Търново рецитал на Лилия Шопова. В програмата: „Пасажерката“ от полската писателка Зофия Посмиш.

ФУТБОЛ

СЕВЕРНА „Б“ РФГ
В неделя ще играят: **Етър** — Венковски; **Чардафон** — Локомотив; **Левски** — Гигант; **Кърпачев** — Спартак; (Ви); **Септември** — Доростол; **Спартак** (Койнаре) — Светкавица; **Септемврийска слава** — Милнър; **Чанак** — Велоз.

ЗОНА „ЯНТРА“

В понеделник ще се срещнат: **Владислав** — Червено знаме; **Левски** — Вечной; **Ракоски** — ДМЗ; **Локомотив** — Орлов; **Г. Генер** — ЯП; **Академик** — А. Кънчев; ДЗЗ — Ц. Цанков.

Предприятие за малки трансформатори — гара Соколово, Габровски окръг

СЪОБЩАВА

на промишлените предприятия, строителните организации, ТКЗС и други клиенти, че изработва **СПЕШНО** всички видове електрически табла — главни разпределители, пускови и читалищни. Справки: телефони 23 и 30.

1—1

ЗАВОД ЗА МАЛКИ РАДИОПРИЕМНИЦИ В. Търново

На нашите славни работници, работници, инженери, техници и служители

Честитим славната 47-ма годишнина на Великата октомврийска

социалистическа революция

Издаваме гореща благодарност на целия трудов колектив за постигнатите успехи в чест на Празника. **ПОЖЕЛАВАМЕ** на всички крепки сили, щастие и да заработят с още по-голям трудов ентузиазъм за изпълнение на плана за годината по всички показатели, за подобряване на още повече качеството на продукцията за прослава на заводската марка далеч зад пределите на скупата ни Родина.

Да живее делото на Великия октомври, знаме на поробените народи в целия свят!

Административно ръководство, партийно бюро, профкомитет и комитет на ДКМС

БЪЛГАРСКА ЗАХАР

Г. ОРЯХОВИЦА

По случай **СЛАВНАТА 47-МА ГОДИШНИНА НА ВЕЛИКАТА ОКТОМВРИЙСКА СОЦИАЛИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ** ръководството на ОДСП „Българска захар“ — Горна Оряховица

поздравява

всички работници, работници, инженери, техници, служители и ръководители при филиалите в страната, като пожелава на всички крепко здраве, щастие в личния живот и да заработят с нестихващ трудов ентузиазъм за изпълнение и изпълнение на плана и обещанията за 1964 година — гаранция за претворяване в дела решенията на **Осмия конгрес на БКП**. Нека **светлата годишнина от победата на пролетарската революция в света** вдъхновява нашите сплотени колективи към нови и нови трудови дела.

Честит празник и на вас, скъпи кооператори и кооператорки, младежи и девойки, механизатори, специалисти и ръководители от ТКЗС в страната! Благодарим ви за упорития труд по отглеждането на богата реколта захарно цвекло. Пожелаваме ви крепки сили, здраве, щастие в семействата и крилат трудов ентузиазъм в строителството на социализма.

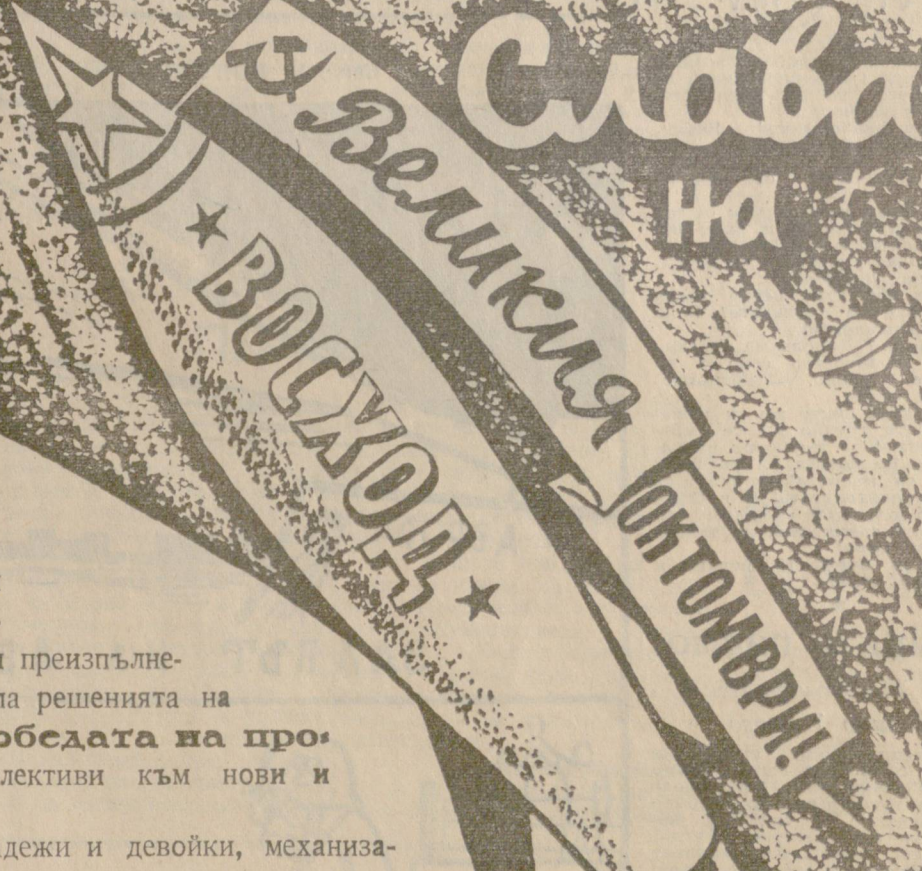
Слава

на Великата

октомврийска социалистическа

революция.

ОДСП

ЗИМА ИДЕ, ХЕЙ!!!

МАКАР ЧЕ се намираме на зимата пред прага, не всеки зазимва в етажа. Без ремонтирани обори, със студа никой не може се пребори. Нужно е и стопроцентово силно осигуряване без каквото и да е изоставане. А комините на фуражните кухни да работят без всякакви задръжки. С две думи необходима е работа по мъжки. Да противопоставим на студомите, бурите и халите — топли обори, пълни с топлина, ями и сеновалите. . . А който не се стига за зимата юнашката, ще вдига кравите за опашката.

Краино време е да се стреснат всички за сепари, че идат бури, идат хали.

По зазимването в този брой бате Стершел прави проверка — кой какво е свършил!

ПЕШ ИЗ РАЙОНА НА ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ

Един продавач на лотарийни билети влязъл в канцеларията на Тръмбешкото кооперативно стопанство и заикал: — Заповядайте, моля! Наближава тиража! От тиража — във гаража! Присъстващите скочили на крак. Абе, брат, я се откажи от този мерак! Ами какви дари няма начини посредством тиража да отравим някак работата с развалянето на фуража? — Как можавте ценна храна да добитка да провалите? Поне трябва да млечите! — Как ли? Прибрахме мокро огромно количество сено и то взело, че изгнило, — отвърнал му те унило. — Гледате какво ще ви кажа! Тази работа трудно ще се оправи с тиража! — заключил продавачът. — Не трябва да разчита се само на късмета! Натата се да си оправите адета! И в Стрелос горелути тий мислосия. На всичкото отгоре торът се изхвърля пред самия вход на свинарника. Дойде ни вече до гуша! Предпочитаме да ни превърнете в шпекови салами, кървавичи, пачи и други свински разновидности, отколкото да нараве повече това свинско тегло. Появяват се искреността на молбата ни. Вярно е, че ни е мил животът, но това живот ли е? Обитателите на радановския свинарник.

Открито писмо До Месокомбината Велико Търново

В последно време съвсем ни омръзна свинският живот, който водим в свинарника край село Раданово. Беше време, когато ние минавахме за животни, живеещи при нехигиенични условия, но сега вече не ни минават такива. Боксовете ни са с развалена настилка и вътре не може да се промие от мръсотия. На всичкото отгоре торът се изхвърля пред самия вход на свинарника. Дойде ни вече до гуша! Предпочитаме да ни превърнете в шпекови салами, кървавичи, пачи и други свински разновидности, отколкото да нараве повече това свинско тегло. Появяват се искреността на молбата ни. Вярно е, че ни е мил животът, но това живот ли е? Обитателите на радановския свинарник.

Бръм, бръм

„Бръм, бръм!“ . . . — реже резачката на дърва на „Комунални услуги“ — Велико Търново. Реже примерно в квартала край новия стадион. През нощта Стефан Овчаров, живеещ точно там, си е дочакал дървата и замолва дънарежът и неговите, понеже и без да се намира в него район. А заминат ли си — КРАИ! Той не е чкал за резачка, само той не знае! . . . — изразили резачките не дървата, а Стефан Овчаров. Машинописец ХРАБЪР

С ТЪНЪК НАМЕН

Кар. БОР

към кооперативите в Долна Лилница, Беброво, Златарица и техните незащитени фуражни кухни.

ОТПРЕД САМО СУХА СЛАМА — ОТЗАД НИЩО НЯМА . . .

ЕДИН ДЕН цялата строителна бригада в Карансен колективно отишла при доктора.

— Абе, докторе! — казали те. — Я ни прегледай очите, че нещо не ги вижда! — От какво се оплаквате? — Далечно ли викате? — Тъмно обратно! Казват, че не сме виждали под носа си! — Туй какво е? — Частно строителство. — А туй?

— Административна сграда! Абе, докторе, ти шегуваши се с нас? Как няма да познаем обектите, които цяло лято сме грядили с ръцете си! — Не бързайте! — казал многозначително докторът.

После им насочил погледа към недоизкаран кокошарник в село Сломар, който трябвало да приюти 10 000 птици.

— А сега? Виждате ли нещо? — Хък! — обвесили носове членовете на бригадата. — Ясно! — заключил докторът. — Вече мога да ви поставя диагнозата. Щом не виждате кокошарника, значи страдате от кокоша слепота. Но пре-

доктор ОХВОЛИ

ди да ви дам очила, ще ви поставя още един въпрос. Виждате ли, хе там, в село Батак недоизкаран краварник за 120 крави?

— Зле сте, братчета! — За вашето страдание е виновен управителният съвет. Затова ще дам халчета и за него. И им кажете, че ако не ги гълтат редовно, лошо им се пише. През зимата щат не щат ще трябва да гълтат един голям горчив хап!

Доктор ОХВОЛИ

— Кажу, синко, кой предмет в училището най-много ти се нрави? — Звънецът! — Омъжена ли сте? — Свидетелката въздъхнала. — Неомъжена, — продикувал съдията на секретаря. — Женен ли сте? — запитал съдията другия свидетел. — Свидетелът въздъхнал. — Женен! — продикувал съдията. . . . — Видях на двора твой син. Той прилячаше на дребногърчка статуя. — Ти имаш предвид неговите мускули? — Не, разбития му нос!

НА ЗАПАД

— Бил, какво ти каза докторът? — Да ям по-малко. — А ти послуша ли го? — Отначало не, но, когато ми представи сметката за визитата, се наложи да го послушам. . .

Плуване

„по кравешки“

Със застудяване на времето един от търновските моржове съобщил на всички приятели и познати, че ще демонстрира в река Янтра нов вид плуване — кравешко.

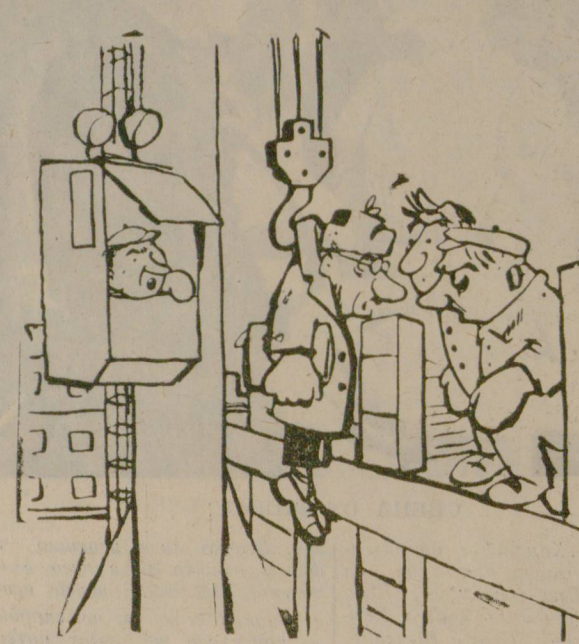
— Хайде де! Нас ли ще баламосваш? — възразили те. — Откъде го измисли? Всеки е чувал за делфиново плуване, за кучешко плуване, ако щеш и за заешко, ама колкото и да разправяш, че има кравешко плуване, никой няма да ти повярва! Къде си видял такова плуване?

— В двата обора в село Плаково от Килифарското стопанство, — отговорил спокойно моржът. — Там може да се наблюдава това интересно явление и то от сутрин до вечер и от вечер до сутрин. Понеже оборите не са ремонтирани, понеже няма канали и подовите са разбити, вътре стават същински блати. Именно там видях как кравите плуват в мръсотия. . .

Спортен коментатор: ИГРЕК

БРАТЪШКИТЕ СЕ СМЕЯТ

● За новия директор на парфюмерийната фабрика говорели: — Той даже не е помирисал производството. ● Докладчикът будел жива мисъл в сиящата аудитория. ● Всеки се ражда човек, но не всеки остава такъв до края. ● В канцеларията нямаше нито една жива душа. ● В приемната на родилния дом се тълпяха новородени бащи. ● За да привлечат слушателите на лекцията за вредата от алкохолизма, в бюфета на клуба продавали вода. ● По време на учението си в строителния техникум се запознал само с един подвижен механизъм — будилника. ● Истината е винаги прилична, даже ако е гола истина.

КРАНИСТЪТ: — МАТЕРИАЛИ ПОВЕЧЕ НЯМА, ЗАТОВА ЕТО ВИ НАЧАЛНИКА НА СНАБДЯВАНЕТО!

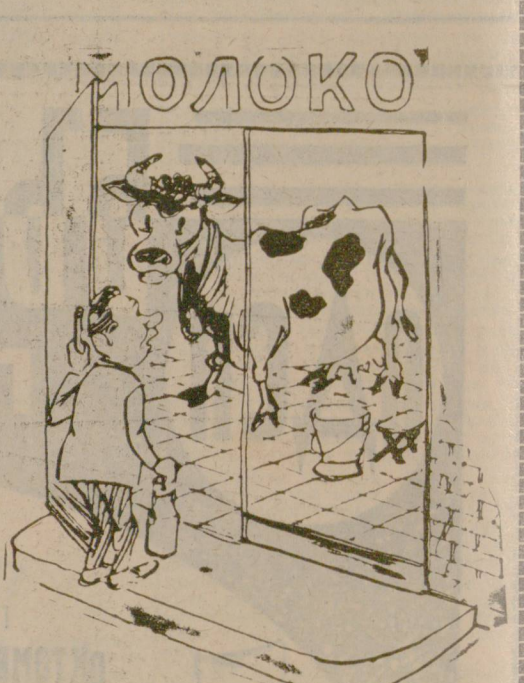
НАПРАВО ОТ НАТУРА

БЕЗ ЛУМИ

— РАЗБИРАШ ЛИ... ИЗПРАХ ТИ ПЛЕТЕНИЯ КОСТЮМ.

МАГАЗИН НА САМООБСЛУЖВАНЕ

Съвети на домакинята

АКО, ПРИМЕРНО, сте съпруга на член от управителния съвет от стопанството в село Страхилово и той ви накарал да му приготвите горепосоченото лакомство, постъпвайте по следния начин: Вземате тигана, слагате го на слаб огън и след това внимателно, докато цвърне оливта, бавно и грижливо, . . . обяснявате на съпруга си, че: 1) За да има яйца, 2) За да има сирене, 3) За да има луканки, салами и тем подобни. . . Трябва да има фуражни кухни и същите в никой случай не бива да се превръщат на складове, както това е направено в Страхилово. После, както си знаете, отпържвате на съпруга си яйца на широко отворени очи, с малка надежда по такъв начин да отворите най-после и очите на целия управителен съвет върху този важен въпрос.

Сценка с яйца

(Съвременна пиеска без нито един гърмел с птицов — действието се развива в Свищов) БЕЗДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА: Закупчици на яйца. НАРКООП — главен герой (по яйцензкупуването в застой). В МАСОВИТЕ СЦЕНИ: стопани, стопанки и деца — всички посят за предаване на Наркоопа кошници с яйца.

Начало

Първи стопанни: (влиза като носи пълен пачник с кошници яйца. Чука учтиво.) Чук, чук! Кой живее тук? . . . Глас откъде: — Кой хлопа? Тук е Наркоопа. . . Първи стопанни: — Разгеле, точно теб да случва. . . Но, ся ти яйца и искам срещу тях фуражни смеси да получа! Глас откъде: — Искаш, ама няма! Втори стопанни: — Как да няма?! Наля такъв е навсякъде редът, срещу яйца смеска да се дава и по този начин плащът за яйцензкупуването да се изгълбява. А, вне щом не ни дават, с какво да храним нашите птици? . . . Глас наркоопски: — С трици! . . . Трети стопанни: — Да, но щом не ни доставиш, а по този важен въпрос нехаеш? Глас наркоопски: — А бре, хора, то се вижда, че с вас няма да се разбереме, ами я си обирайте яйцата, че свърши работното ни време. . . (Всички се разотиват).

Завесата се затваря

(ПИТА СЕ: ако стопаните си изколят птиците, кой ще отговаря?).

П. ЕТЪР

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В Търново ул. „В. Левски“ № 11. ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор 24-58; Зам. гл. редактор 23-25; отдел „Политен живот и образование“ и „Нисков печат и дописници“ — 25-27; отдел „Селскостопански“ и „Култура бит, умор и сатира“ — 23-08; отдел „Икономически“ — 31-25; Счетоводство — 32-59; канцелария и фотосътрудник 24-59; коректори и дежурен редактор 24-89.

ОЛИМПИАДАТА ПРОДЪЛЖАВА

